ΑΣΤΡΑΠΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ ΑΔΑΜΑΝΤΙΔΗΣ

Συνδρομὴ ἐτησία
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Ἑλλάδος . . δρ. 8
Ἐξωτερ. . . φρ. 8

Ὁ πληρώνων συνδρομητὴς ὀφείλει νὰ ἀπαιτῇ ἔντυπον ἀπόδειξιν πληρωμῆς τῆς Διευθύνσεως.

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΑΣΤΡΑΠΗΣ
—ὁδ. Βορέου 13.—

Ἔτος Γ'. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 1 Δεκεμβρίου 1896. Ἀριθ. 23.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐγκατάστασις τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς γῆς.—Ἡ ἐν Λονδίνῳ ὑπὲρ τῶν ἐργατῶν δημοσιογραφία.—Ὁ Μπὰμπ καὶ οἱ Μπαμπίδοι.—Αἱ βουδδικαὶ σχολαὶ ἐν Καμπότζῃ.—Ἡ φυλὴ τῶν πυγμαίων.—Ἡ θαυμάσιος κολοκύνθη (Κινεζικὸς μῦθος).—Ἡ ἀνταρκτικὴ ἤπειρος.—Ἀρχαιολογικαὶ ἀνακαλύψεις ἐν τῇ μέσῃ Ἀμερικῇ.— Ἡ αἰγυπτιακὴ ταχυδρομικὴ ὑπηρεσία.—Πάλιν περὶ τῶν νέων ἀκτίνων Χ.—Περὶ τῆς προφυλάξεως τῶν ὀφθαλμῶν.—Ἡ Σιβηρία.—Πῶς ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας ἀνατρέφει τὰ τέκνα του.—Ὁ οἰκοδομητικὸς σύνδεσμος τῶν χειρονακτῶν ἐν Δανίᾳ.—Ἰνδικὸς μῦθος περὶ τῆς καταγωγῆς τοῦ ἀνδρός.

ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΤΗΣ ΓΗΣ

(ὑπὸ τοῦ διασήμου ἀνθρωπολόγου ΚΑΤΡΦΑΖ)

Αἱ θρησκευτικαὶ παραδόσεις αἱ ὑπάρχουσαι σχεδὸν παρ' ἅπασι τοῖς λαοῖς καὶ αἱ ἐπιστημονικαὶ ἔρευναι αἱ στηριζόμεναι ἐπὶ τῶν γεωλογικῶν καὶ παλαιοντολογικῶν διδομένων παραίχουσιν ἡμῖν τὸ ἐνδόσιμον μετὰ βεβαιότητος νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ἡ κοιτὶς τῆς ἀνθρωπότητος ἦν ἡ Ἀσία. Καὶ πράγματι, ἐνταῦθα ἐν τῷ βορείῳ μέρει τῆς Ἀσίας κατῴκει ὁ προϊστορικὸς ἄνθρωπος.

Πῶς ἔζων οἱ ἡμέτεροι δὲν δυνάμεθα θετικῶς νὰ εἴπωμεν ὡς νὰ ἐξέφυγεν ὁ βίος ἐκ τῆς ἱςορίας αὐτῶν. Ἀλλ' ὑπάρχουσι πολλὰ διδόμενα ἐπὶ τῶν ὁποίων στηριζόμενοι δυνάμεθα νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι οὗτοι κατ' ἀρχὰς ἐτρέφοντο μόνον διὰ ριζῶν καὶ καρπῶν, ὡς ζῶσι καὶ τὴν σήμερον πολλοὶ ἄγριοι οἵτινες διατελοῦσιν ἐν τῷ κατωτάτῳ βαθμῷ τῆς ἀναπτύξεως.

Ἡ φυτικὴ τροφὴ ἥτις τότε εὑρίσκετο κατὰ μέγα ποσὸν, λίαν περιώριζε τὴν διάδοσιν τῆς ἀνθρωπότητος, ἥτις δὲν εὗρισκεν παρορμῶντα αἴτια πρὸς ἀνακάλυψιν νέων χωρῶν. Ἀλλ' ἕνεκα τῆς βαθμιαίας ἐλαττώσεως τῆς φυτικῆς τροφῆς ἢ ἕνεκα τοῦ πολλαπλασιασμοῦ τῶν ἀνθρώπων οἵτινες ἠσθάνθησαν στενοχωρίαν ἐν οἷς ἔζων τόποις ἢ ἴσως ἕνεκα τῆς ἐμφανίσεως τῶν γιγαντιαίων ζώων, οἷον τῶν μαμόντων, τῶν ρινοκέρων τῶν ἄρκτων τῶν σπηλαίων κ. τ. λ. πρὸς τοὺς ὁποίους ἠναγκάζοντο νὰ ἀντεπεξέρχωνται καὶ ἀμύνωνται οἱ ἡμέτεροι πρόγονοι ἐγκατέλειπον τὰς κατοικουμένας χώρας, καὶ ἐκίνησαν ὅπου ἔβλεπον οἱ ὀφθαλμοί των. Πρὸς τούτοις ὁ ἄνθρωπος ἀμυνόμενος κατὰ τῶν ζώων ἔμαθε ταχέως νὰ τὰ φονεύῃ καὶ νὰ τρέφηται διὰ τοῦ κρέατος αὐτῶν. Ἡ μετάβασις ἐκ τῆς φυτικῆς τροφῆς εἰς τὴν κρεατίνην ἐξήσκησε μεγάλην ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς τύχης του. Ἡ περιπλάνησις τῶν θηρευτῶν πρὸς εὕρεσιν λείας ἥτις ἦτο τότε ὁ ἀπαραίτητος ὅρος τῆς ὑπάρξεως αὐτῶν συνετέλεσεν εἰς τὴν διασκόρπισιν αὐτῶν κατὰ διαφόρους χώρας. Τινὲς αὐτῶν ἀπῆλθον λίαν μακρὰν πρὸς δυσμὰς καὶ κατέλαβον τὴν σημερινὴν Εὐρώπην, ὅπου περιεπλανῶντο τότε ἀπειράριθμοι ἀγέλαι ρινοκέρων, μιαμόντων, ἐλάφων καὶ ὅπου ἐνδιαιτῶντο ἄρκτοι καὶ πολλὰ ἄλλα θηρία. Κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἄλλοι ἐπορεύθησαν πρὸς νότον εἰς τὴν Ἀσίαν. Ἐκεῖ οὗτοι μετ' ὀλίγον ἀπώλεσαν ἐκεῖνα τὰ ζῶα ἐκ τῶν ὁποίων κατ' ἀρχὰς ἐτρέφοντο, ἀλλ' εὗρον ἄλλα νέα δι' αὐτοὺς ζῶα τὰ κρέατα τῶν ὁποίων ἐχρησίμευσαν αὐτοῖς ὡς τροφή.

Ἐξαίφνης ἐπέστη τρομερὸν ψύχος· τίς ἡ αἰτία τούτου καὶ μέχρι τῆς σήμερον τελικῶς δὲν ἐξηκριβώθη. Πολλοὶ ἐπιστήμονες, ἐν οἷς καὶ ὁ Λαππαράν, ὑποθέτουσιν ὅτι τοῦτο τὸ ψύχος ἐπέστη ὅλως ἀπροσδοκήτως ὥστε πολλὰ

ζῶα ἐπάγωσαν καὶ δὲν ἐπρόφθασαν νὰ ἀποσυντεθῶσιν· εἶναι γνωστὸν τὸ γεγονὸς, ὅτι τὸ κρέας τοῦ μαμόντου τοῦ εὑρεθέντος ἐπὶ τῆς παραλίας τοῦ ποταμοῦ Λένη (ἐν Σιβηρίᾳ) ἦτο κατάλληλον πρὸς τὴν τροφὴν τῶν κυνῶν. Ἡ θέσις ἐν τῇ ὁποῖα κεῖνται τὰ ἀνακαλυφθέντα πτώματα τῶν προϊστορικῶν χρονων παρέχει τὸ ἐνδόσιμον τοῦ νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι πράγματι ἐξαίφνης ἐγένετο ἡ μεταβολὴ τοῦ κλίματος. Οὕτως ἔχει τὸ πρᾶγμα ἢ ἄλλως εἶναι ἀβέβαιον ἐν τούτοις ἐκ τοῦ ἐπελθόντος ψύχους ἐπικολούθησαν τρομεραὶ συνέπειαι. Πολλὰ φυτὰ κατεστράφησαν τινὰ δὲ ζῶα ἐξέφυγον ἐπισπεύσαντα εἰς τὰ θερμότερα κλίματα. Ἀφότου τὰ ζῶα ἐγκατέλειπον τὰς τρώγλας των καὶ οἱ ἄνθρωποι ἀπεμακρύνθησαν τῶν οἰκιῶν των. Ἐν μέρος αὐτῶν ἐπὶ τοῦ πάγου διῆλθον τὸν Βερίγγειον πορθμὸν καὶ μετέβη εἰς τὴν Ἀμερικὴν, ἐκεῖθεν δὲ ἀπῴκησαν μέχρι τῆς Παταγωνίας· ἄλλοι ἐξεκίνησαν νοτιοδυτικῶς εἰς τὴν Ἀφρικήν. οἱ δὲ λοιποὶ πολυπληθέστεροι τῶν δύο πρώτων κατέλαβον τὴν παραλίαν τῆς Μεσογείου θαλάσσης· ἄλλοι πάλιν ἠκολούθησαν τὸν ροῦν τοῦ Νείλου καὶ ἔπειτα δι' ἀγνώστων ἡμῖν ὁδῶν ἔφθασαν παρὰ τὸ ἀκρωτήριον Κάπ. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον συνέβη ἡ ἐγκατάστασις τῶν ἀνθρώπων ἐφ' ὅλης τῆς γῆς.

Η ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΑ

Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἐν Λονδίνῳ ἀνέκυψεν ἐκτεταμένη δημοσιογραφία εἰδικῶς ἀποβλέπουσα εἰς τοὺς ἐργάτας, ἡ ἀνάπτυξις τῶν ὁποίων ἐν Ἀγγλίᾳ ποιεῖ ταχέα βήματα, διότι ἡ ἀγραμματοσύνη μεταξὺ τῶν Ἄγγλων ἐργατῶν ἀποτελεῖ τὴν σημερον συγκριτικῶς σπάνιον φαινόμενον. Ὡς ἀπόδειξις τοῦ ρηθέντος δύναται νὰ χρησιμεύσῃ, βεβαίως, ἡ ὕπαρξις ἐφημερίδων διὰ τοὺς ἐργάτας ἐξοδευομένων κατὰ ποσὸν ἑκατὸν χιλιάδων ἀντιτύπων. Αἱ ἐφημερίδες αὗται εἶναι ἑβδομαδιαῖαι καὶ ἐκδίδονται τὴν Παρασκευὴν ἢ τὸ Σάββατον. Αὗται εἶναι λίαν εὐθηναὶ, ἑνὸς penny τὸ φύλλον, καὶ διατηροῦνται οὐχὶ ὑπὸ τῶν συνδρομητῶν ἀλλ' ὑπὸ τῶν τυχαίων ἀγοραστῶν. Τοιαῦται ἐφημερίδες ἐν Λονδίνῳ ὑπάρχουσιν ὀκτὼ, ἀλλ' αἱ μᾶλλον δημώδεις καὶ διαδεδομέναι εἶναι τρεῖς:«Clurion,» «Reynrlads'» «New paper» καὶ «Labour Leader». Συντάκτης ταύτης τῆς τελευταίας ἐφημερίδος εἶναι ὁ Κέηρ Γέρδη, ἐπίσημος ρήτωρ τῶν ἐργατῶν ἐμφανιζόμενος καὶ ἀγορεύων ἐν ἅπασι τοῖς τῶν ἐργατῶν συλλαλητηρίοις καὶ ἀρχηγὸς τῆς οὕτω καλουμένης «ἀνεξαρτήτου ἐργατικῆς μερίδος» ἱσταμένης μακρὰν τῶν ἐργατικῶν συνδέσμων. Ἐπὶ τῆς τελευταίας πρωθυπουργίας τοῦ Γλάδστωνος ὁ Κέηρ Γέρδη ἐξελέγη βουλευτὴς καὶ ἐν ταῖς συνεδριάσεσι τῆς Βουλῆς ἐνεποίει ἐντύπωσιν διά τε τοῦ ἐνδύματος τοῦ μεταλλευομένου καὶ τῶν ἀγορεύσεών του αἵτινες ἦσαν πλήρεις ἰσχυρῶν λαϊκῶν φράσεων καὶ ἀποτόμως διεκρίνοντο τῶν παραδεκτῶν μορφῶν τῆς βουλευτικῆς εὐγλωττίας. Ἐπὶ τῶν νέων ἐκλογῶν αἵτινες ἀνέδειξαν πρωθυπουργὸν τὸν Σαλισβουρὴν, ὁ Κέηρ Γέρδη δεν ἐξελέγη βουλευτὴς καὶ ἠναγκάσθη νὰ ἀφιερωθῇ εἰς τὴν δημοσιογραφίαν καὶ εἰς τὰς δημηγορίας ἐν τοῖς συλλαλητηρίοις τῶν ἐργατῶν. Ἐν τοῖς ἄρθροις του, ἀναμφιβόλως εὐφυέσιν, ἀλλὰ λίαν ἀποτόμους οὗτος διαμένει πιστὸς εἰς τὴν συνήθειαν τοῦ κοσμεῖν τὸν λόγον διὰ διαφόρων ἰσχυρῶν ἐκφράσεων καὶ ἀστείων. Ἀλλὰ καί τοι ἡ δημηγορία τοῦ Κέηρ-Γέρδη ἀπήρεσκεν εἰς τοὺς ἀριστοκράτας καὶ εὐγενεῖς, ἐν τούτοις οἱ ἁπλοῖ ἐργάται, οἷον οἱ μεταλλευόμενοι, κατεθέλγοντο καὶ ἠρέσκοντο ἐξ αὐτῆς, διότι ὁ δημοφιλὴς οὗτος ῥήτωρ ἐλάλει τὴν γλῶσσαν καὶ μετεχειρίζετο τὰς φράσεις τοῦ λαοῦ. Τὰ ἄρθρα τοῦ Κέηρ-Γέρδη ὡς ἐπὶ τὸ πλειστον φέρουσι πολεμικὸν χαρακτῆρα, ὅστις συνετέλεσεν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν αὐτῶν. Σημαντικὴ ἔλλειψις τοῦ Κέηρ-Γέρδη εἶναι ὅτι οὗτος προσβάλλει τὸ πρόσωπον τοῦ ἀντιπάλου του, διότι τὴν γνώμην αὐτοῦ πάντοτε ἐταύτιζε πρὸς τὸ πρόσωπον ἐκείνου ὅστις ἐξέφραζεν αὐτήν. Τοῦτο ἐμποιεῖ δυσμενῆ ἐντύπωσιν καὶ μέχρι βαθμοῦ τινος κωλύει τὴν ἐπιτυχίαν τῶν δημηγοριῶν καὶ τῶν ἄρθρων αὐτοῦ. Ἕτερος συνάδελφος αὐτοῦ ἔν τε τῇ ἐκδόσει τῆς ἐφημερίδος καὶ τῇ διοργανιστικῇ ἐνεργείᾳ, ὁ Θωμᾶς Μέν, λίαν διακρίνεται αὐτοῦ ἐπὶ τῇ θελκτικωτάτῃ εὐγλωττίᾳ καὶ τῇ ἐλλείψει παχυλῶν ἀστείων, τὰ ὁποῖα διέκρινον τὰς ἀγορεύσεις ἢ τὰ ἄρθρα τοῦ Κέηρ-Γέρδη. Ἐκτὸς τούτου ὁ Θωμᾶς Μὲν εἶναι κάτοχος διοργανιστικοῦ προτερήματος καὶ σχεδὸν οὐδεμία ἀπεργία ἐν Ἀγγλίᾳ γίνεται καὶ οὐδεὶς σύνδεσμος σχηματίζεται ἄνευ τῆς συμμετοχῆς τοῦ Μέν. Οὗτος συνέγραψε λίαν ἐπιτυχεῖς λιβέλλους ἐν οἷς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον θίγει πολιτικο-οικονομικὰ ζητήματα. Ἐπίσης ἡ ἐφημερὶς « Labour Leader», ἐν τῇ ὁποίᾳ οὗτος συνεργάζεται, ζητεῖ τὸ κέντρον τῆς βαρύτητος ἐν τοῖς οἰκονομικοῖς ζητήμασι, τὰ λοιπὰ πραγματευομένη ἐν δευτέρᾳ θέσει.

Ὅλως ἀλλοῖον χαρακτῆρα φέρει ἡ ἐφημερὶς «Reynald's News paqer». Αὕτη συγκριτικῶς ὀλίγον ἐνδιαφέρεται περὶ τῶν οἰκονομικῶν ζητημάτων καὶ κατὰ πρῶτον λόγον προσπαθεῖ νὰ δώσῃ πολιτικὴν ἀνάπτυξιν εἰς τοὺς ὀλιγογραμμάτους ἀνηγνώστας της. Ἡ τάσις αὐτῆς εἶναι ριζοσπαστικὴ-δημοκρατική. Πρὸ τῆς ἐκδόσεως αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Τόμσων, γεροῦ καὶ λίαν ἀνε-

πτυγμένου καὶ ἐξόχου δνκηγόρου, ἡ ἐφημερὶς αὕτη δὲν ἐξήσκει ἐπιρροὴν μεταξὺ τῶν ἐργατῶν καὶ μετὰ δυσκολίας ἐξεδίδετο. Ὁ Τόμσων τελείως μετεμόρφωσεν αὐτήν. Οὗτος τὸ κύριον ἄρθρον συγγράφων ἐκτίθησι πάντοτε ἰδέας κοινωνικὰς καὶ παιδαγωγικάς. Λίαν συντελεῖ εἰς τὴν ἐπιρροὴν καὶ διάδοσιν τῆς ἐφημερίδος τὸ περιστατικὸν ὅτι ὁ Τόμσων ἄριστα γινώσκει νὰ ἐκθέτῃ τὴν μᾶλλον ἀφῃρημένην καὶ τὴν πολύπλοον ἐπιστημονικὴν θεωρίαν κατὰ τρόπον, ὥστε αὕτη νὰ καταστῇ εὔληπτος εἰς τὸν ὀλιγογράμματον ἀναγνώστην οὐδέποτε ἀκούσαντα τοιαύτας διδασκαλίας. Ἕνεκα τούτου, ἡ ἐφημερὶς τοῦ Τόμσων εἶναι ἀντίθετος πρὸς τὴν τοῦ Κέηρ-Γέρδη. Ἡ γλῶσσα αὐτῆς εἶναι λίαν ἁπλῆ,ἀλλὰ συγχρόνως λαμπρὰ καὶ γλαφυρά. Ὁ Τόμσων οὐδέποτε καταφεύγει εἰς τὰς ἰσχυρὰς ἐκφράσεις τὰς διδομένας μεταξὺ τοῦ λαοῦ. Οὗτος λέγει, ὅτι πρέπει νὰ ἀνυψώσωμεν τὸν λαόν, νὰ διαπαιδαγωγήσωμεν αὐτόν, νὰ ἀναπτύξωμεν τὸ αἴσθημα αὐτοῦ καὶ νὰ μὴ κατερχώμεθα εἰς τὴν ἀγροικίαν αὐτοῦ. Αἱ ὑπ' αὐτοῦ ἐν τῇ ἐφημερίδι ταύτῃ δημοσιεούμεναι πραγματεῖαι ἀποτελοῦσι πραγματικὴν ἐγκυκλοπαιδείαν διὰ τὸν λαόν. Ἰδοὺ αἱ ἐπιγραφαὶ ἄρθρων τινῶν· «ὁ Βούδδας καὶ ἡ ἰνδικὴ φιλοσοφία», «ὁ Σωκράτης καὶ ἡ ἑλληνικὴ φιλοσοφία», «ὁ Βολταῖρος καὶ ὁ αἰὼν τοῦ ὀρθοῦ λόγου», ὁ «Κάντιος καὶ ἡ ὑπερφυσικότης», ὁ «Κὸντ καὶ ὁ ἀλτρουϊσμὸς», ὁ «Δαρβινισμὸς», ἡ «διδασκαλία τοῦ Μὰρξ» κ.τ.λ. Ταῦτα τὰ ἄρθρα ἀποτελοῦσι πραγματικὸν ἐγχειρίδιον φιλοσοφίας τοῦ λαοῦ καὶ ἕκαστον ἄρθρον εἶναι ἀριστούργημα. Ἡ ἐφημερὶς τοῦ Τόμσων ἀπολαύει μεγάλης ἐπιρροῆς καὶ διαδόσεως καὶ ἐξοδεύεται εἰς ἑκατὸν χιλιάδας ἀντιτύπων.

Τρίτη σημαντικὴ ἐφημερὶς εἶναι ἡ «Clarion» ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ὁποίας ἵσταται ὁ Ροβέρτος Μπρέτσφορδ, διάσημος ποιητὴς, δημοσιογράφος καὶ μυθιστοριογράφος ὑπογραφόμενος διὰ τοῦ ψευδωνύμου «Nincquan».Τὰ βιβλία αὐτοῦ εἶναι διαδεδομένα πολὺ ἐν τῷ λαῷ καί τινα μετεφράσθησαν καὶ εἰς τὰς ξένας γλώσσας. Ἰδίᾳ ἐν Γερμανίᾳ ἐγένετο αὐτοῖς συμπαθὴς ὑποδοχή. Ὁ Μπλέτσφορδ εἶναι υἱὸς ἠθοποιοῦ καὶ ἐν τῇ νεότητί του ἦν ταξιδεύων ἠθοποιὸς, ἀλλὰ μετὰ τὴν ἀποτυχίαν τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ θιάσου εὑρέθη μὲ κενὰς χεῖρας ἐν τῇ ὁδῷ. Τότε δι' ἰδίας πεῖρας ἐμελέτησε τὸν βίον τῶν πτωχῶν τῶν οὕτω καλουμένων «Slumstreest» (λασπώδεις ὁδοὶ) ἐν ταῖς ὁποίαις εὑρίσκουσι καταφύγιον αἱ πενέσταται τάξεις τοῦ λονδινείου πληθυσμοῦ. Οὗτος οὐχὶ ἅπαξ ἠναγκάσθη νὰ διανυκτερεύσῃ ἐπὶ τῶν τριόδων, ἐν τοῖς νυκτερινοῖς ἀσύλοις τῶν πτωχῶν κτλ. Ἐὰν ὁ Μπλέτσφορδ δὲν ἀπωλέσθη κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον, τοῦτο ὀφείλει εἰς τὴν ἔκτακτόν του ἐνέργειαν καὶ εἰς τὴν δύναμιν τοῦ χαρακτῆρος. Πρὸ αὐτοῦ ἦσαν ἀνοικταὶ δύο ὁδοὶ ὅπως ἀπαλλαγῇ ταύτης τῆς θέσεως: ἡ μετανάστευσις καὶ ἡ ὑπηρεσία ἐν τῷ στρατῷ. Ὁ Μπλέτσφορδ ἐξέλεξε τὸ δεύτερον καὶ ἐμισθώθη ἐν τῷ στρατῷ. Οὗτος ὑπαρέτησεν ἐν τῷ στρατῷ ἓξ ἔτη καὶ προβιβασθεὶς εἰς λοχίαν ἔδωκε τὴν παραίτησίν του. Τὸν ἐλεύθερόν του χρόνον οὗτος ἀφιέρου εἰς τὴν ἀνάγνωσιν καὶ κατώρθωσε νὰ ἐκμάθῃ ξένας τινὰς γλώσσας καὶ νὰ ἀναγνώσῃ πολλὰ βιβλία. Ὅτε παρῃτήθη τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας δὲν ἤξευρε κατ'ἀρχὰς τί νὰ ἐπιχειρήσῃ. Οὗτος συνέγραψε καὶ κατεχώρησε διατριβάς τινας ἐν τῇ ἐφημερίδι «Sunday Chrouicle» καὶ ἐξησφάλισε τὸ μέλλον του. Τὰ ἄρθρα του ἐνεποίησαν μεγάλην ἐντύπωσιν καὶ διὰ μιᾶς ἀνέδειξαν αὐτόν. Προσεκλήθη ὡς διαρκὴς συντάκτης ἐν τῇ ἐφημερίδι εἰς τὴν ὁποίαν οὗτος διὰ τῶν ἄρθρών του ἔδωκε ὅλως νέαν διεύθυνσιν, ἀλλὰ τοῦτο τὸ περιστατικὸν ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ παραιτηθῇ ἀπὸ τῆς συντάξεως ἐν ταύτῃ τῇ ἐφημερίδι. Ὁ ἰδιοκτήτης ταύτης ἐφοβήθη τὴν λίαν ἀπότομον μεταβολὴν τῆς τάσεως τῆς ἐφημερίδος καὶ προέτεινεν εἰς τὸν Μπλέτσφορδ νὰ μαλακώσῃ τὸν τόνον τῶν ἄρθρων του· ὁ Μπλέτσφορδ προετίμησε μᾶλλον νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ἐξησφαλισμένην θέσιν του ἢ νὰ ἀπαρνηθῇ τὰς πεποιθήσεις του. Οὗτος ἀφῆκε τὴν ἐφημερίδα καὶ μετὰ ἓν ἔτος ἵδρυσε τὴν ἐφημερίδα «Clarion». Ὁ Μπλέτσφορδ ὡς καὶ ὁ Τόμσων, εἶναι πεπεισμένοι ὅτι τὸ ἀγγλικὸν ἔθνος πρὸ παντὸς ἄλλου χρῄζει ἐκπαιδεύσεως καὶ ἀναπτύξεως ἐν τῷ πολιτισμῷ. Ἕνεκα τούτου ὁ Μπλέτσφορδ δίδει ὀλίγον τόπον ἐν τῇ ἐφημερίδι του εἰς τὴν πολιτικήν· ἐν δὲ τοῖς οἰκονομικοῖς ζητήμασιν, οὗτος, ὡς καὶ ὁ Τόμσων, κλίνει ὑπὲρ τῆς διδασκαλίας τῆς ἀλληλεγγείας (collectivisme). Ἰδιάζον χαρακτηριστικὸν τῆς ἐφημερίδος τοῦ Μπλέτσφορδ εἶναι ἡ ἐν αὐτῇ καταχώρισις ὁμοῦ μετὰ τῶν λαμπρῶς συγγεγραμμένων ἐπιστημονικῶν δημωδῶν ἄρθρων, σατυρῶν καὶ βωμολοχειῶν.Ὁ Μπλέτσφορδ ἐν τῇ τελειότητι κατέχει τὸ ἰσχυρὸν ὅπλον τὴν σάτυρον καὶ ὁ φλογερὸς αὐτοῦ σαρκασμὸς δύναται διὰ μιᾶς νὰ ἐξοντώσῃ τὸν ἀντίπαλον ἐν τῇ κοινῇ γνώμῃ. Ὡς πρὸς τοῦτο ὁ Μπλέτσφορδ εἶναι ἀκένωτος καὶ ἀπαράμιλλος καὶ τὰ ἀστεῖα καὶ οἱ σαρκασμοὶ αὐτοῦ ἀπολαύουσιν ἀσυνήθους δημοτικότητος καὶ ἐπαναλαμβάνονται ὑπὸ παντὸς τοῦ ἐργατικοῦ πληθυσμοῦ τοῦ Λονδίνου. Ἐν τούτοις, παρ' ὅλον του τὸν ἀποτόμως ἐκφρασθέντα δημοκρατικὸν χαρακτῆρα ἡ ἀνωτέρω ἐφημερὶς ἔχει πολλοὺς ἀναγνώστας καὶ μεταξὺ τῆς ἀγγλικῆς ἀριστοκρατίας ἐκ τῆς ὁποίας πολλοὶ ἀρέσκουσι τὸν φλογερὸν σαρκασμὸν καὶ τὴν ὀξύνοιαν τοῦ Μπλέτσφορδ, ὅστις ἐφιστᾷ ἐπίσης

τὴν προσοχήν του καὶ ἐπὶ τῶν παίδων, τῶν μελλόντων ὀπαδῶν τῆς κοινωνίας καὶ ἐν ἑκάστῳ ἀριθμῷ τῆς ἐφημερίδος του καταχωρεῖ ἄρθρον εἰδικῶς προωρισμένον διὰ τὰ παιδία ἐν τῷ ὁποίῳ δεικνύει ὁποῖα βιβλία ὀφείλουσι νὰ ἀναγινώσκωσι, χειραγωγεῖ αὐτὰ ἐν διαφόροις περιστάσεσι. Προσθετέον, ὅτι καὶ αὐτοὶ οἱ ἀγυιόπαιδες τοῦ Λονδίνου αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκην ἰδιαιτέρας παιδικῆς ἐφημερίδος ἥτις ὑπάρχει τὴν σήμερον ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὁ φίλος τῶν παίδων» καταχωροῦσα περιγραφὰς διαφόρων περιηγήσεων, ἐκτάκτων περιπετειῶν, ἄθλων τῶν λῃστῶν κτλ. Οἱ μικροὶ παῖδες μετὰ πολλῆς ὀρέξεως ἀναγινώσκουσι ταύτην τὴν ἐφημερίδα καὶ ὁ Μπλέτσφορδ ἐπωφελούμενος τὸν πρὸς τὴν ἀνάγνωσιν ἔρωτα τῶν παίδων προσπαθεῖ νὰ παρέχῃ αὐτοῖς ὑγιᾶ καὶ καλὴν τροφὴν τῆς διανοίας καὶ τῆς φαντασίας.

Η ΙΑΠΩΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ Ο ΤΥΠΟΣ

Ἐπ' ἐσχάτων πολὺς ἐγένετο λόγος περὶ τῆς ἀναπτύξεως δημοσιογραφίας ἐν Ἰαπωνίᾳ. Ὁ ἀνταποκριτὴς τῆς ἀγγλικῆς ἐφημερίδος Daily News ἐπιθυμῶν ἐκ τοῦ σύνεγγυς νὰ πληροφορηθῇ περὶ τούτου τοῦ ἀντικειμένου, ἐπεσκέφθη τὸν πλοίαρχον Μπρίνκλεη, ὅστις ἐπὶ τριάκοντα περίπου ἔτη διέτριψεν ἐν Ἰαπωνίᾳ χρηματίσας ἀρχισυντάκτης μιᾶς ἡμιεπισήμου ἀγγλικῆς ἐφημερίδος. Ὁ πλοίαρχος Μπρίνκλεη, ἐξέφρασεν αὐτῷ τὴν ἑπομένην γνωμην περὶ τῆς καταστάσεως τῆς Ἰαπωνικῆς δημοσιογραφίας. «Πράγματι,—εἶπεν οὗτος ἡ ἀνάπτυξις τῆς Ἰαπωνικῆς δημοσιογραφίας ἐποιήσατο θαυμασίας προόδους ἐν βραχυτάτῳ χρόνῳ, ἀλλ' ἡ ἀνάπτυξις αὕτη ἀναφέρεται μᾶλλον εἰς τὸ ποσὸν παρὰ εἰς τὸ ποιόν. Ὅτε ἀφικόμην εἰς Ἰαπωνίαν πρὸ τριάκοντα ἐτῶν καθ' ὅλην τὴν χώραν ὑπῆρχον εἴκοσιν ἐφημερίδες μετὰ πολλῆς δυσκολίας ὑποστηριζόμεναι· τώρα δὲ παρ' ἡμῖν ἐκδίδονται 802 ἐφημερίδες καὶ διάφορα περιοδικά. Ἐν τῷ Τοκίῳ μόνον ἐκδίδονται 23 ἑβδομαδιαῖαι ἐφημερίδες καὶ 56 περιοδικά. Ἱδρυτὴς τῆς συγχρόνου δημοσιογραφίας ἐν Ἰαπωνίᾳ ἦν κάποιος Μπλέκ. Κατὰ τὸ 1867 οὗτος ἵδρυσεν ἐφημερίδα ἐν τῇ ὁποίᾳ κατ' ἀσυνήθη εἰς τοὺς Ἰάπωνας τρόπον ὑπέβαλλεν εἰς ἐπίκρισιν καὶ ἐποίει λόγον περὶ διαφόρων κοινωνικῶν ζητημάτων. Οἱ Ἰάπωνες κατ' ἀρχὰς ἐξεπλάγησαν, ἔπειτα ἐννόησαν ὅτι ὁ τύπος δύναται νὰ καταστῇ ἀκατάβλητος δύναμις εἰς τὰς χεῖρας τοῦ εἰδήμονος δημοσιογράφου καὶ ὅτι δὲν εἶναι ὠφέλιμον εἰς τὴν χώραν νὰ εὑρίσκηται οὗτος εἰς τὰς χεῖρας ξένου. Ἐν τούτοις, οἱ Ἰάπωνες οὐδὲν ἠδύναντο νὰ πράξωσι, διότι κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ὁ Ἄγγλος εὑρίσκετο ἐκτὸς τῆς δικαιοδοσίας των καὶ οὗτοι δὲν ἠδύναντο νὰ κωλύσωσι τὴν ἔκδοσιν τῆς ἐφημερίδος του. Τότε οὗτοι ἐσκέφθησαν νὰ ἀποταθῶσιν μετὰ παρακλήσεως εἰς τὸν Ἄγγλον πρέσβυν Πάρξ. «Ὁ Πάρξ, καίτοι ὑψηλὰ ἐκράτει τὴν ἀγγλικὴν σημαίαν ἐν Ἰαπωνίᾳ ἔκρινεν ὅμως ὅτι ἀνάμιξις εἰς τὰ ἐσωτερικὰ τῆς χώρας δὲν δύναται νὰ ἐπιτραπῇ καὶ διὰ τοῦτο ἄνευ δισταγμοῦ ἐξέδωκε διάταγμα ἀπαγορεῦον εἰς τοὺς ξένους τὴν ἔκδοσιν ἐφημερίδων ἐν τῇ Ἰαπωνικῇ γλώσσῃ. Οἱ ξένοι, βεβαίως, τολμηρῶς διεμαρτυρήθησαν κατὰ τούτου τοῦ διατάγματος καὶ ἐθεώρουν τὸν Μπλὲκ ὡς μάρτυρα τῆς ἀληθείας, ἐν τοιούτοις ἅπαντες ὤφειλον νὰ ὑπακούσωσι καὶ ἡ ὑπὸ τοῦ Μπλὲκ ἐκδιδομένη ἐφημερὶς ἔπαυσεν ἐκδιδομένη. Μετὰ ταῦτα ἐνερανίσθη ἤδη ἡ πρώτη Ἰαπωνικὴ Ἐφημερὶς ἐκδιδομένη ὑπὸ Ἰάπωνος. Εἶναι ἀξιοσημείωτον πόσον οἱ Ἰάπωνες ταχέως ἠγάπησαν ἐμπαθῶς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἐφημερίδων. Ἀκριβῶς κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον οἱ Ἰάπωνες ἀπηλλάγησαν τῆς πνευματικῆς δουλείας εἰς τὴν ὁποίαν εἶχον ὑποπέσει ἐπὶ τοῦ Τάηκουν ὅστις κατεπίεζε τὴν ἐλαχίστην τάσιν πρὸς τὴν ἀτομικὴν καὶ κοινωνικὴν ἐλευθερίαν. Ἅπασαι αἱ ἐπιχειρήσεις κατεστρέφοντο ἐν αὐτῷ τῷ σπέρματι καὶ τὰ φρονήματα κατεπιέζοντο ὅσον τὸ δυνατὸν ἰσχυρότερον. Τοιαύτη τυραννία ἐξηκολούθησεν ἐπὶ 800 ἔτη. Εἰς τὸν λαὸν ἀπηγορεύετο ἡ ναυπήγησις πλοίων καὶ ἡ ἀνάγνωσις βιβλίων ὡρισμένων, ἕνεκα δὲ τούτου οὗτος ἐστερήθη τελείως πάσης ἐλευθερίας ἐν ταῖς ἐνεργείαις. Ἀλλὰ μετὰ τὴν παλιγγενεσίαν τοῦ 1867 ἔτους ὑπέστη ἰσχυρὰ ἀντίδρασις ἐκδηλωθεῖσα διὰ τῆς ἐκδόσεως τῆς πρώτης ἐφημερίδος τὴν ὁποίαν ἀμέσως ἠκολούθησαν ἄλλαι. Κατ' ἀρχὰς αὗται αἱ ἐφημερίδες ἦσαν λίαν ἄχρωμοι, κατὰ μέγιστον βαθμὸν διδακτικαί, μέχρι γελοίου κομπορρήμονες, κατεχρῶντο τὰς μεταφορὰς καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπραγματεύοντο ἀφῃρημένα μόνον ζητήματα. Ἕνεκα τούτων τῶν ἰδιοτήτων αἱ ἐφημερίδες δὲν ἤρχοντο εἰς ἐπαφὴν πρὸς τὰ αἰσθήματα τοῦ λαοῦ καὶ ἐστεροῦντο βάσεώς τινος. Ἀλλὰ κατὰ τὸ 1873 ἐξαίφνης ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐνεφάνη ἡ πολιτικὴ ἥτις ἐνέπνευσε ζωὴν εἰς τὸν ἐν ληθάργῳ κείμενον τύπον. Τότε συνέβη ἀπόσπασις εἰς μερίδας τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν καὶ κατὰ περίεργον τρόπον, καίτοι ἡ διαφωνία προέκυψεν ἕνεκα τῆς ἐσωτερικῆς πολιτικῆς οὐχ ἧττον ἡ ρίζα αὐτῆς ἔκειτο ἐν τῇ ἐξωτερικῇ πολιτικῇ τῆς Κορέας δούσης ἀφορμὴν εἰς αὐτήν. Οἱ Κοραῖοι προέβαλον τοὺς Ἰάπωνας οἵτινες εὑρίσκοντο πρὸ τοῦ διλήμματος· νὰ ἀποστείλωσιν εἰς τὴν Κορέαν

τὸν ἢ νὰ ἐπανορθώσωσι τὰς μετὰ τῆς Κορείνικὰς ἐμπορικὰς σχέσεις. Εἷς ἐκ τῶν ὑπουργῶν, ὁ κόμης Ἰταγάκη. ἔστη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς μιᾶς ἀντιπάλου μερίδος. Οὗτος ἀμέσως διοργάνωσε τὸν πυρῆνα τῆς μεγάλης φιλελευθέρου μερίδος τῆς ὁποίας κύριος ὁ σκοπὸς ἦτο ἡ εἰσαγωγὴ εἰς τὴν χώραν τοῦ συνταγματικοῦ πολιτεύματος. Ἐνταῦθα κατὰ πρῶτον ἐν τῇ Ἰαπωνικῇ ἱστορίᾳ ἀνῆλθεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἡ δημοσιογραφία καὶ ἐξεδόθη μία ἐφημερὶς χρησιμεύσασα ὡς τὸ πολιτικὸν ὄργανον τῆς μερίδος. Ἡ κυβέρνησις ὅμως ἀμέσως κατενόησε πόσον ἐπικίνδυνος ἐχθρὸς ἐξεγείρεται κατ' αὐτῆς καὶ ἀμέσως ἔλαβε τὰ μέτρα της. Ἀμέσως ἐξεδόθη ὁ περὶ τοῦ τύπου νόμος καὶ ἡ κυβέρνησις διεξεδίκασε τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιτρέπῃ ἢ νὰ παύῃ τὴν ἔκδοσιν τῶν ἐφημερίδων, νὰ ἐπιβάλῃ χρηματικὰς ποινὰς καὶ νὰ θέτῃ εἰς τὴν εἱρκτὴν τὸν ἐκδότην χωρὶς νὰ καταφεύγῃ εἰς τὸ δικαστήριον καὶ ἄνευ ὡρισμένης κατηγορίας, ἐν λόγῳ ὡς πρὸς τὸν τύπον ἤρχισε νὰ βασιλεύῃ τελεία αὐθαιρεσία. Αἱ ἀρχαὶ τῆς χώρας ἠδύναντο νὰ φέρωνται πρὸς τὸν τύπον λίαν αὐθαιρέτως μὴ μεριμνῶσαι περὶ τῆς κοινῆς γνώμης. Ὁ περὶ τοῦ τύπου νόμος μέχρι τῆς σήμερον διατελεῖ ἐν ἰσχύϊ καίτοι μετὰ μεγάλων περιορισμῶν, καὶ τὴν σήμερον ἐν τῇ Ἰαπωνικῇ βουλῇ σφοδρὰ ἐπικρατεῖ ἐξέγερσις ὑπὲρ τῆς τελικῆς καταργήσεως πάντων τῶν περιορισμῶν τῆς ἐλευθερίας τοῦ τύπου.

Καὶ κατὰ τὴν ὕπαρξιν ἐν Ἰαπωνίᾳ μιᾶς πολιτικῆς μερίδος καὶ ἑπομένως κατὰ τὴν ἔλλειψιν πάσης σφοδρᾶς πολεμικῆς ἐν ταῖς ἐφημερίσιν ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ἐπὶ μᾶλλον ηὐξάνετο καὶ αἱ ἀπαιτήσεις παρὰ τοῦ τύπου τοῦ συνταγματικοῦ πολιτεύματος ἐγίνοντο ἐπὶ μᾶλλον αὐστηρότεραι Ἐν τῷ Ἰαπωνικῷ λαῷ βαθμηδὸν ἐνισχύθη πεποίθησις ὅτι ὁ ὑπερασπίζων τὴν κυβέρνησιν ἀντεπεξέρχεται κατὰ τοῦ λαοῦ. Ὑπὸ τούτου τοῦ φρονήματος χαρακτηρίζεται ἡ Ἰαπωνικὴ πολιτική. Ἡ ὑποστήριξις τῆς κυβερνήσεως, κατὰ τὴν γνώμην τῶν Ἰαπώνων, δὲν εἶναι ἐπαινετὴ καὶ αἱ ἐφημερίδες ἄνευ διστεγμοῦ ἀποστρέφονται πάντα ὑποστηρίζοντα τὴν κυβέρνησιν ὅσον μεγαλοφυὴς καὶ εἴδημων, εἶναι, δημοσιογράφον. Μόνον τὴν σήμερον ἀρχίζουσι νὰ ἐμφανίζωνται ἐν τῷ τύπῳ μετριώταται καὶ φρονιμώταται ἰδέαι περὶ τῆς κλήσεως τῆς κυβερνήσεως καὶ οὐχὶ πάντα τὰ ὑπ' αὐτῆς λαμβανόμενα μέτρα ἐπικρίνονται ὑπὸ τοῦ τύπου.

Κατὰ τὸ 1881 ἡ σημασία τοῦ τύπου ἔτι ἐνισχύθη ἕνεκα τῆς νέας πολιτικῆς κρίσεως. Εἷς ἐκ τῶν ἐξόχων ὑπουργῶν, ὁ κόμης Ὀκούμα, τότε ἐν τῇ χώρᾳ ἤρχισε νὰ κηρύττῃ ὑπὲρ τῆς συγκλήσεως τῆς βουλῆς καὶ ἀποβληθεὶς ἐκ τοῦ ὑπουργείου ἐμόρφωτε νέαν μερίδα τῶν προοδευτικῶν. Ἡ νέα μερὶς ἠθέλησε νὰ ἔχῃ ἴδιον ὄργανον καὶ ἐπειδὴ τὰ μέλη αὐτῆς ἦσαν πλούσιοι ἵδρυσαν τρεῖς μεγάλας ἐφημερίδας αἵτινες διεκρίνοντο ἐπὶ τῇ σοφῇ συστάσει καὶ τῇ καλλιτεχνίᾳ τῆς ἐκδόσεως. Τότε ἐτέθη ἡ ἀρχὴ τῆς δημοσιογραφικῆς πολιτικῆς μεταξὺ τῶν ὀργάνων ἀμφοτέρων τῶν πολιτικῶν μερίδων καὶ τοιουτοτρόπως ἡ ἰαπωνικὴ δημοσιογραφία λίαν προσήγγισε πρὸς τὴν εὐρωπαϊκήν. Ἐνδιαφέρον καὶ λίαν χαρακτηριστικὸν εἶναι τὸ γεγονός, ὅτι ὁ ἰαπωνικὸς τύπος, δὲν συγκρατεῖται καὶ δὲν ὑποκύπτει εἰς τὴν ἐπιρροὴν τῆς κοινῆς γνώμης. Ἀκριβῶς εἰπεῖν, κοινὴ γνώμη, ὡς ἐννοοῦμεν αὐτὴν ἐν Εὐρώπῃ δὲν ὑπάρχει ἐν Ἰαπωνίᾳ καὶ ἡ ἔλλειψις εἶναι ἐπιβλαβὴς εἰς τὸν τύπον ἐν τῷ ὁποίῳ τελεία ἀνευθυνία. Αἱ ἐν ταῖς ἐφημερίσι δημοσιευόμεναι ἀγγελίαι καὶ εἰδήσεις οὐδέποτε ἐξελέγχονται καὶ δὲν διακρίνονται ἐπὶ ἀκριβείᾳ, τόσον περισσότερον καθ' ὅσον οἱ ρέπορτερ οἱ ἀνακοινοῦντες αὐτὰς δὲν θεωροῦνται ὑπὸ τῶν Ἰαπώνων ὡς ἀνήκοντες εἰς τὴν καλὴν κοινωνίαν καὶ μόνον ἀπό τινος χρόνου αἱ θύραι τῶν ἀριστοκρατῶν καὶ τῶν πλουσίων ἤρχισαν νὰ ἀνοίγωνται εἰς τοὺς ρέπορτερ. Ἐν γένει δὲ ἡ θέσις τῶν Ἰαπώνων δημοσιογράφων δὲν εἶναι λίαν ἐπίφθονος, ὅσον περισσότερον, καθ' ὅσον ἐν ταῖς πλείσταις περιπτώσεσιν εἰς τὴν δημοσιογραφίαν ἀπεκδύονται οἱ μὴ δυνηθέντες νὰ ἐπιτύχωσιν ἐν ἄλλῳ τινὶ ἐπαγγέλματι. Ἡ ἔλλειψις χρημάτων, ἡ ἔλλειψις ὑπολήψεως παρὰ τῇ κοινωνίᾳ λίαν ἐπηρεάζει τὸν δημοσιογραφικὸν κόσμον, καίτοι ὁ τύπος ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἀποκτᾷ μεγαλειτέραν ἐπιρροήν. Ἡ ἐκτύπωσις τῆς ἰαπωνικῆς ἐφημερίδος παρέχει μικρὰς φροντίδας ἕνεκα τοῦ πολυπλόκου Ἰαπωνικοῦ ἀλφαβήτου. Καίτοι οἱ Ἰάπωνες ἐδανείσθησαν παρὰ τῶν Εὐρωπαίων τελειοποιήσεις τινὰς ἐν τῇ τυπογραφικῇ τέχνῃ ἐν τούτοις δὲν ἠδυνήθησαν νὰ φθάσωσιν αὐτοὺς ἐν τῇ καλλιτεχνίᾳ τοῦ τύπου. Τοὺς στοιχειοθέτας ἐν τῇ ἐργασίᾳ βοηθοῦσι παῖδες δίδοντες εἰς αὐτοὺς τὰ εἰς κιβωτίοις ταξινομηθέντα στοιχεῖα, σημεῖα, ὁ ἀριθμὸς τῶν ὁποίων ἀνέρχεται εἰς 5000. Ὁ χάρτης ἐπὶ τοῦ ὁποίου τυποῦνται αἱ ἐφημερίδες δὲν εἶναι καλός· ἐνίοτε ἐν ταῖς ἐφημερίσιν ἀπαντῶσιν εἰκονογραφίαι, ἀλλ' αἱ πλεῖσται δὲν ἔχουσι μεγάλην καλλιτεχνικὴν ἀξίαν. Ἐν πάσῃ περιπτώσει—ἐπάγει ὁ Μπρίνκλεη,—καίτοι ὁ τύπος εἰσέτι ἔχει πολλὰς ἐλλείψεις, ἐν τούτοις οὗτος ταχέως προοδεύει καὶ πραγματικῶς συντελεῖ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς πολιτικῆς αὐτοσυναισθήσεως ἐν τῷ λαῷ ὅστις οὐχὶ πρὸ πολλοῦ συγκριτικῶς χρόνου ἔκαμπτεν ὑπὸ τὸν ζυγὸν τοῦ ἀπολύτου δεσποτισμοῦ.»

Ο ΜΠΑΜΠ ΚΑΙ ΟΙ ΜΠΑΜΠΙΔΟΙ ΕΝ ΠΕΡΣΙΑ

Κατὰ τὸ 1895 ἐν Σιράζῃ, τῷ κέντρῳ τῶν γραμμάτων τῆς Περσίας ἤρχισε νὰ κηρύττῃ εἷς νέος Πέρσης. Οὗτος μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν ἐκ τοῦ προσκυνήματος ἐν τῇ ἱερᾷ πόλει Μέκκῃ ἐκήρυττεν ὅτι ὅτε λαὸς καὶ ὁ κλῆρος σημαντικῶς ἀπεμακρύνθησαν τῆς διδασκαλίας τοῦ Προφήτου καὶ ὅτι τὴν σήμερον οἱ ἱερεῖς δὲν ἐκπληροῦσιν ἐν τῷ βίῳ των ὅ,τι ὀρθῶς ἢ ἐσφαλμένως κηρύττουσιν εἰς τοὺς κοσμικούς. Ἡ νεότης, ὁ ἐνθουσιασμός, τὸ ὡραῖον ἐξωτερικὸν καὶ ἡ μαγευτικὴ εὐγλωττία αὐτοῦ ἐξετέλεσεν τὸ ἔργον του καὶ πέριξ τοῦ νέου προφήτου ἐσχηματίσθη ταχέως ὁλόκληρος ὅμιλος ὀπαδῶν ἰδίᾳ ἐκ τῶν κληρικῶν, ἐπιστημόνων καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν Ἑβραίων. Ὁ νέος κήρυξ, καλούμενος Μεμεταλῆς, ἀνεκήρυξεν ἑαυτὸν ἀνορθωτὴν τοῦ βασιλείου τοῦ θεοῦ. Οὗτος ἔλεγε περὶ ἑαυτοῦ ὅτι εἶναι «Μπάμπ» τ. ἐ. ἡ θύρα τῆς γνώσεως καὶ ἐκήρυττεν, ὅτι ἡ τοῦ Θεοῦ λατρεία περιλαμβάνεται οὐχὶ ἐν ταῖς δημοσίαις προσευχαῖς οὐχὶ ἐν ταῖς ἀνὰ τοὺς ἱεροὺς τόπους ταξειδίοις καὶ ταῖς καθάρσεσιν ὡς παρὰ τοῖς Σκήταις, οὐχὶ ἐν τοῖς βασάνοις καὶ τῇ ἀπονεκρώσει τῆς σαρκός, ἀλλ' ἐν τῇ ἀδελφικῇ ἀγάπῃ, τῇ καλοκἀγαθίᾳ καὶ τῇ συμπαθείᾳ. Ἰδιαίτερον χαρακτηριστικὸν τοῦ κηρύγματος τοῦ Μπάμπ, ἦτο ἡ ἀπαγόρευσις τοῦ ζητεῖν ἐλεημοσύνην καὶ ἡ προτροπὴ ἡ ἀπευθυνομένη εἰς πάντας πρὸς τὸ ἐργάζεσθαι. Οὗτος ἐπίσης ἐδίδασκε τὴν κατάργησιν τῆς δουλείας καὶ τῆς πολυγαμίας, ἐπιτρέπων μόνον ἐν ἐξωτερικαῖς περιστάσεσι τὴν διατήρησιν δύο γυναικῶν. Ὁ Μπάμπ διὰ πολλῶν δυσχερειῶν περιέβαλλε τὸ διαζύγιον. Ἔπειτα οὗτος ἐπέτρεπεν εἰς τὰς γυναῖκας τὴν μέθεξιν ἐν τῷ κοινωνικῷ βίῳ καὶ πραγματικῶς πολλαὶ γυναῖκες, ὀπαδοὶ τοῦ Μπάμπ ἐγένοντο γνωσταὶ ἐπὶ τῇ δραστηριότητί των ὑπὲρ τῆς διαδόσεως τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ. Ὁ Μπάμπ ἀπαιτεῖ ὅπως τὰ τέκνα ἀνατρέφωνται οὐχὶ ἐν φόβῳ ἀλλ' ἐν ἀγάπῃ καὶ ὅπως φέρωνται πρὸς αὐτὰ μειλιχίως καὶ συγκαταβατικῶς. Οἱ πλούσιοι, κατ' αὐτόν, ὀφείλουσι νὰ διανέμωσι τὰ πλεονάσματά των εἰς τοὺς στερουμένους καὶ αὐτῶν τῶν χρειωδῶν, θεωροῦντες ἑαυτοὺς ὡς φύλακας μόνον τοῦ μεριδίου τῶν ἐνδεῶν.

Κατὰ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Μπάμπ, ὁ θεὸς εἶναι εἷς αἰώνιος, ἀμετάβλητος πηγὴ τῆς ζωῆς καὶ ἐπειδὴ τὰ στοιχεῖα ταύτης τῆς λέξεως ἐν τῇ ἀραβικῇ σημαίνουσι τὸν ἀριθμὸν 18—ὁ ἀριθμὸς 19 τῇ προσθήκῃ τοῦ μόνου φορέως τῆς αἰωνίας ζωῆς παρίσταται ὡς ἱερὸς ἀριθμός. Ἐπὶ τῇ βάσει τούτου ὁ Μπάμπ ἐξέλεξεν ἐκ τῶν μαθητῶν του 18 Ἀποστόλους, οἵτινες ὤφειλον νὰ συνεργήσωσιν εἰς τὴν διάδοσιν τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ. Οἱ μαθηταὶ τοῦ Μπὰμπ ἀνεγνώρισαν τὴν ἱερὰν αὐτοῦ ἀποστολὴν καὶ ἀπῆλθον νὰ κηρύττωσι περὶ αὐτῆς ἐν τῇ χώρᾳ. Εἶνε εὐνόητον, ὅτι μετ' ὀλίγον ἐπλάσθη ὁλόκληρος μῦθος περὶ τοῦ βίου καὶ τῆς γεννήσεως τοῦ νέου κήρυκος καὶ ἐδόθη ἀφορμὴ εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ κηρύγματος αὐτοῦ. Ὁ Μπὰμπ ἐξέθηκε τὴν διδασκαλίαν του ἔν τισι συγγράμμασι γεγραμμένοις ἐν τῇ κλασσικῇ ἀραβικῇ γλώσσῃ. Ἐκ τῶν 18 ἀποστόλων του τῶν ἐκλεγέντων ὑπὸ τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς αἱρέσεως, ἐπὶ ζήλῳ, δραστηριότητι καὶ διοργανιστικῇ εὐφυΐᾳ διεκρίθησαν τρεῖς· ὁ Γουμὴν, ὁ Μεχμεταλῆς καὶ ἡ ὡραία λόγιος γυνὴ Κουρέητ, Ἐλ Ἀην, ἥτις θυγάτηρ λογίου ἀνδρὸς οὖσα ἐκλήθη διὰ τὴν καλλονήν της «Τσάρην—Τάη» ἢ «χρυσοῦς στέφανος», Αὕτη ἀφιερώθη ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας εἰς τὴν νέαν διδασκαλίαν καὶ χάρις εἰς τὴν καλλονὴν καὶ τὴν εὐγλωττίαν της συνετέλεσεν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ Μπὰμπ. Ἡ νεαρὰ αὕτη ἡρωΐς, οὖσα κάτοχος πολλῶν γνώσεων καὶ εὐφραδείας, διεκρίνετο συγχρόνως ἐπὶ ἐκτάκτοις προτερήμασι τῆς ψυχῆς καὶ τῆς καρδίας. ἀλλὰ παρ' ὅλην της τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν ἄμεπτον ὑπόληψιν διήγειρε κατ' ἑαυτῆς τὴν ἀγανάκτησιν τῶν ἀληθῶν ὀπαδῶν τοῦ Προφήτου ἐμφανιζομένη ἐν ταῖς συναθροίσεσιν ἄνευ τοῦ νομίμου καλύμματος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς.

Κατ' ἀρχὰς ἡ Κυβέρνησις δὲν ἐφίστα σπουδαίαν προσοχὴν ἐπὶ τῆς ἀναπτύξεως τῆς νέας αἱρέσεως καὶ αἱ ἀρχαὶ ἐφέροντο πρὸς αὐτὴν λίαν συγκαταβατικῶς. Ἀλλ' ὅτε ἡ διδασκαλία ταύτης τῆς αἱρέσεως διεδίδετο ἀμέτρως καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν ὀπαδῶν ηὐξάνετο ἡ κυβέρνησις ἔλαβε τὰ ἀπαιτούμενα μέτρα καὶ κατώρθωσε νὰ καταστείλῃ τὴν ἐπίφοβον ταύτην καὶ ταραχοποιὸν αἵρεσιν.

ΑΙ ΒΟΥΔΔΙΚΑΙ ΣΧΟΛΑΙ ΕΝ ΚΑΜΠΟΤΖΗ

Τὰ Βουδδικὰ μοναστήρια τῆς Καμπότζης ὑπενθυμίζουσι τὰ χριστιανικὰ μοναστήρια τῆς Εὐρώπης κατὰ τὸν μεσαίωνα, ὡς τὰ χριστιανικά, τὰ Βουδδικὰ μοναστήρια παριστῶσι θρησκευτικὴν κοινότητα, ἔχουσαν ἄσυλον τῶν ξένων καὶ σχολὴν τῶν παίδων. Ἅπαντα τὰ τῶν βουδδικῶν μοναστηρίων σχολεῖα προορίζονται διὰ τὴν προκαταρκτικὴν διδασκαλίαν ἥτις παρέχεται δωρεάν. Οἱ μαθηταὶ διδάσκονται τὴν ἀνάγνωσιν καὶ τὴν γραφὴν ἐν τῇ καμποτζικῇ γλώσσῃ, τὰς προσευχὰς ἐν τῇ νεκρᾷ γλώσσῃ «ἀράλῃ» ἱερᾷ γλώσσῃ τῶν βουδδιστῶν, καὶ τὰ ἱερὰ βιβλία γεγραμμένα ἐπὶ φύλλων φοινίκων ἐν τῇ καμποτζικῇ γλώσσῃ. Ὁ πρῶτος διδάσκαλος καὶ ὁ διευθυντὴς τῆς σχολῆς εἶναι ὁ ἡγούμενος τοῦ μοναστηρίου. Οἱ λοιποὶ μοναχοὶ διδάσκουσιν ἐπίσης ἐν τῇ σχολῇ, ἀλλ' ὑπὸ τὴν χειραλωγίαν αὐτοῦ. Καίτοι ἡ ἐν ταύταις ταῖς μοναστηριακαῖς σχολαῖς διδασκαλία φέρει στοιχειώδη χαρακτῆρα καὶ οὐδεμία σχολικὴ πειθαρχία ὑφίσταται, οἱ παῖδες ἀποφοιτῶντες τούτων ἀποφέρουσι μεθ' ἑαυτῶν βασίμους προκαταρκτικὰς γνώσεις, ὥστε δύναταί τις νὰ καλέσῃ τοὺς βουδδιστὰς μοναχοὺς ἀληθεῖς παιδαγωγοὺς τοῦ λαοῦ· Εἶναι ἀξιοσημείωτον, ὅτι παρ' ὅλην τὴν ἔλλειψιν τῆς σχολικῆς πειθαρχίας, οἱ μαθηταὶ τούτων τῶν σχολῶν εἶναι εὐπειθεῖς, ἀγαπῶσι καὶ σέβονται τοὺς μοναχοὺς διδασκάλους των, πρὸς τοὺς ὁποίους πνευματικῶς συνδέονται ἐφ' ὅρου ζωῆς.

Οἱ μαθηταὶ τῶν μοναστηριακῶν σχολῶν διαιροῦνται εἰς δύο κατηγορίας· εἰς κοσμικοὺς φέροντας τὸ σύνηθες ἔνδυμα τοῦ λαοῦ καὶ εἰς δοκίμους μοναχοὺς φέροντας τὸ ἔνδυμα τῶν ἱερέων. (Μπόνζα). Ἀμφότεροι ὅμως ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ καὶ χρόνῳ διδάσκονται, οἱ δὲ ἀνήλικες μπόνζοι συνοδεύουσι τοὺς μοναχοὺς κατὰ τὴν ἔξοδον αὐτῶν τὸ πρωὶ πρὸς ἐπαιτείαν φέροντες ἐν ταῖς χερσὶ ξύλινα κυτία ἐν οἷς τίθεται ἡ ἐλεημοσύνη ὑπὸ τὸ εἶδος βρασμένης ὀρύζης. Ἐκτὸς τούτου οὗτοι ἐπειδὴ ὑπέστησαν τὴν μικρὰν τελετὴν τῆς καθιερώσεως, ὀφείλουσιν νὰ ζῶσιν ἐν τῷ μοναστηρίῳ, νὰ καίωσι τὴν κεφαλήν των καὶ νὰ ἐκτελῶσι τελετάς τινας. Οἱ κοσμικοὶ μαθηταὶ συνήθως δὲν ζῶσιν ἐν τῷ μοναστηρίῳ, ἀλλὰ διέρχονται ἐν αὐτῷ τὸν πλεῖστον χρόνον, παίζοντες μετὰ τὴν διδασκαλίαν μετὰ τῶν συμμαθητῶν των, ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τῶν λίαν αὐστηρῶν διδασκάλων των.

Ἅπαντα τὰ παιδία τὰ ἐρχόμενα εἰς τὸ μοναστήριον ὅπως διδαχθῶσι γίνονται ὑποδεκτὰ ἄνευ δυσκολίας. Οἱ γονεῖς ἐνίοτε δὲν θέλουσι νὰ γνωρίζωσι διὰ τὴν τύχην τῶν τέκνων των καὶ ἐν γένει δὲν λαμβάνουσι συμμετοχήν τινα ἐν τῇ διδασκαλίᾳ. Συνήθως, ὁ νεωστὶ εἰσελθὼν μαθητὴς ἐκλέγει μόνος του τὸν διδάσκαλον, ὅστις ἂν θελήσῃ νὰ παραδεχθῇ αὐτὸν εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν μαθητῶν του εἰσάγει αὐτὸν εἰς τὸ κελλίον του ἢ εἰς τὴν ἀῖθουσαν τῆς σχολῆς καὶ μεταχειρίζεται αὐτὸν οὐ μόνον ὡς μαθητὴν ἀλλὰ καὶ ὡς ὑπηρέτην. Ἐνίοτε συμβαίνει ὥστε ὁ καθηγητὴς ὁ ἔχων πολλοὺς μαθητὰς δὲν δέχεται ἄλλον τὸν ὁποῖον συμβουλεύει νὰ ἐκλέξῃ ἄλλον διδάσκαλον ἢ ὁ ἴδιος φροντίζει ὅπως εὕρῃ δι' αὐτὸν προστάτην. Ἐν γένει ἡ ἐκλογὴ τοῦ διδασκάλου θεωρεῖται λίαν σπουδαῖον ἔργον ἐν Καμπότζῃ, διότι κατὰ τὸ φρόνημα πάντων τῶν Βουδδιστῶν καὶ Βραμίνων, μεταξὺ τοῦ διδασκάλου καὶ τοῦ μαθητοῦ σχηματίζεται λίαν ἰσχυρὸς πνευματικὸς σύνδεσμος καὶ ὁ μαθητὴς ὀφείλει νὰ προσφέρηται πρὸς τὸν διδάσκαλόν του ὡς πρὸς πατέρα καὶ μητέρα. Ὁ νόμος τὴν αὐτὴν ποινὴν ἐπιβάλλει εἰς τοὺς ἀπειθοῦντας ἢ προσβάλλοντας τοὺς διδασκάλους καὶ τοὺς γονεῖς των. Λίαν συχνάκις οἱ μαθηταὶ γίνονται κληρονόμοι τῶν διδασκάλων των καὶ ἐν γένει ὁ μεταξὺ τοῦ διδασκάλου καὶ τοῦ μαθητοῦ σύνδεσμος εἶνε οὐχ' ἧττον ἰσχυρώτερος τῶν οἰκογενειακῶν σχέσεων.

Ἐν ταῖς σχολαῖς κατὰ τὴν διδασκαλίαν εἶναι ἐν χρήσει ὡς βοηθήματα τὰ ἀκόλουθα ἀντικείμενα· ἀβάκιον κεκαλυμμένον δι' ἐρυθροῦ βερνικίου ἐξὺ γραφίς, ἐκ βαμβούκου χάραξ τόσον μακρὸς ὅσον καὶ ὁ ἄβαξ διὰ τὸ χαράκωμα καὶ τεμάχιον ὑφάσματος πρὸς ἐξάλειψιν τῶν γραφέντων. Ὁ διδάσκαλος γράφει ἐπὶ τούτου τοῦ ἀβακίου τὰ γράμματα καὶ θέτει τὸν μαθητὴν νὰ ἐπαναλάβῃ ἢ νὰ ἀντιγράψῃ αὐτά. Οὗτος καθ' ὅλον τὸν χρόνον ἐπιβλέπει τὸν μαθητὴν, ἐφιστᾷ τὴν προσοχὴν αὐτοῦ ἐπὶ τῶν ἰδιοτήτων τῶν στοιχείων καὶ χειραγωγεῖ αὐτόν. Ὁ Ἀδεμὰρ Λεκλὲρ περιγράφει μίαν τοιαύτην σχολὴν ἐν τῷ περιοδικῷ, Revue Scientifique λέγει ὅτι οὗτος ἀπήνεγκεν εὐχάριστον ἐντύπωσιν ἐκ τῆς ἐπισκέψεως τῶν μαθημάτων ἐν μιᾷ σχολῇ καὶ ἐθαύμασε τὴν ὑπομονὴν τῶν διδασκάλων καὶ τὴν ἔκτακτον φιλομάθειαν τῶν μικρῶν παίδων τῆς Καμπότζης. Ἰδίᾳ ὁ Λεκλὲρ ἐθαύμασε τὴν ἰσχυρὰν μνήμην τῶν μικρῶν παίδων, οἵτινες καθόλου μανθάνουσι καλλίτερον καὶ ἐπιμελέστερον ἢ τὰ παιδία τῆς Εὐρώπης. Ἀλλὰ δυστυχῶς αἱ πλεῖσται γνώσεις αἱ ἀποκομιζόμεναι ἐκ τῶν σχολῶν παραμένουσιν ἀνεφάρμοστοι ἐν τῷ βίῳ καὶ συνήθως ἡ ἀνάπτυξις αὐτῶν σταματᾶ μεταξὺ τοῦ 16ου καὶ 18ου ἔτους τῆς ἡλικίας, ἐν τούτοις ἡ μνήμη αὐτῶν διασώζεται ἀκμαία ὡς καὶ πρότερον.

Λίαν περίεργος εἶναι ὁ τρόπος τοῦ διδάσκειν ἐν ταύταις ταῖς σχολαῖς. Οἱ μαθηταὶ κάθηνται ἐπὶ τοῦ δαπέδου ἐπὶ ψάθων παρὰ τὰς θύρας ἢ τὰ παράθυρα καὶ κρατῶσιν εἰς τὰς χεῖρας τὰ ἱερὰ βιβλία. Ἅπαντες οὗτοι ἀναγινώσκουσι μεγαλοφώνως καὶ ὅσον δύνανται ἰσχυρῶς μὴ προσέχοντες εἰς τοὺς πλησίον καθημένους συμμαθητάς των. Ἕνεκα τούτου προέρχεται ἐκκωφοτικὸς θόρυβος καὶ εἶναι ἀκατάληπτον τὸ ἀναγινωσκόμενον καίτοι οἱ μαθηταὶ ἐσυνείθισαν νὰ ἐνθυμῶνται τὸ ἀναγνωσθέν. Τοιαύτη παράδοσις τοῦ μαθήματος εἶνε λίαν ἠχηρὰ καὶ ἀ-

κοίεται ἐν ἀποστάσει ἑκατὸν βημάτων ἀπὸ τοῦ μοναστηρίου. Μεταξὺ τῶν ὡρῶν τῆς παραδόσεως οἱ μαθηταὶ ἐξάγουσι συντόμως τὸ περιεχόμενον τοῦ μαθήματος ἐκθέτουσιν αὐτὸ διὰ λαμπρᾶς καὶ σαφοῦς γλώσσης, καλλιγραφοῦσιν αὐτὸ καὶ δεικνύουσιν ὅτι παρ' ὅλεν τὸν τρομερὸν θόρυβον ἐν καιρῷ τῆς παραδόσεως ἐγένοντο κάτοχοι τοῦ ἀναγνωσθέντος. Μετὰ τὴν ἐκμάθησιν τῆς γραφῆς οἱ μαθηταὶ διδάσκονται τὴν ἀριθμητικὴν ὅσον θεωρεῖται ἀναγκαῖον καὶ περατοῦται ἡ διδασκαλία, τῶν μαθητῶν θεωρούντων ἑαυτούς ἑτοίμους πρὸς τὴν ἔξοδον εἰς τὸν βίον καίτοι πολλαὶ γνώσεις ἀποκτηθεῖσαι ὑπ' αὐτῶν ἐν τῇ σχολῇ παραμένουσιν ἄνευ ἐφαρμογῆς ἐν τῷ βίῳ, ἐν τούτοις αἱ σχολαὶ αὗται λίαν συντελοῦσιν εἰς τὴν διάδοσιν τῶν γραμμάτων μεταξὺ τοῦ λαοῦ καὶ ἐν τούτῳ περιλαμβάνεται ἡ κυρία αὐτῶν ὠφέλεια.

Η ΦΥΛΗ ΤΩΝ ΠΥΓΜΑΙΩΝ

Τὸ ζήτημα περὶ τῆς ὑπάρξεως τῆς φυλῆς τῶν πυγμαίων, ἀνθρώπων—νάνων, ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἦτο τὸ ἀντικείμενον ζωηρῶν ἐπιστημονικῶν συζητήσεων. Ἐπιστήμονές τινες ἠρνοῦντο τὴν ὕπαρξιν τοιαύτης φυλῆς καταριθμοῦντες εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἀνωμαλιῶν ἐκείνους τοὺς νάνους τοὺς ὁποίους συνήντων οἱ περιηγηταὶ ἐν ταῖς ὀλίγον ἐξερευνηθείσαις χώραις τῆς Ἀφρικῆς καὶ Ἀσίας. Ἐν τούτοις ὁ διάσημος ἀνθρωπολόγος Κατρφάζ ἀναφέρει ἐξ ἀρχαίους συγγραφεῖς ἐπιβεβαιοῦντας τὴν ὕπαρξιν τῶν πυγμαίων καὶ ἀποδεικνύει ὅτι αὗται αἱ φυλαὶ τῶν πυγμαίων δὲν ἐλείπτον καὶ μέχρι τῆς σήμερον. Οἱ ἀρχαῖοι ἀνεγνώριζον πέντε ὁμάδας πυγμαίων τῶν ὁποίων αἱ δύο κατῴκουν ἐν Ἀσίᾳ, αἱ δὲ λοιπαὶ τρεῖς—ἐν Ἀφρικῇ. Ἐν Ἀσίᾳ μέχρι τῆς σήμερον εἰσέτι ἀπαντῶσιν αὗται αἱ ὁμάδες, αἵτινες σημαντικῶς ἠλαττώθησαν κατὰ τὸν ἀριθμὸν καὶ μετεβλήθησαν ἕνεκα τῆς ἐπιμιξίας μετὰ τῶν λοιπῶν κατοίκων· ἐν δὲ τῇ Ἀφρικῇ αὗται διετήρησαν ἀκέραιον τὴν ἀρχαίαν των ὄψιν.

Ὅτε οἱ ἀνὰ τὴν Ἀφρικὴν περιηγηταὶ Σβέϊνφουρτ καὶ Διοὺ—Σαλιοὺ ἀνεκοίνωσαν ὅτι εἶδον ἐν Ἀφρικῇ φυλὴν νάνων καλουμένων «ἀκκάσα» πολλοὶ δὲν ἐπίστευσαν εἰς τοὺς λόγους τῶν περιηγητῶν, μόνον ὅτε εἰς Εὐρώπην ἐκόμισαν τρεῖς ἀκκάσους, ὑποβληθέντας εἰς ἐπιστημονικὴν ἐξερεύνητιν, τὸ περὶ τῆς ὑπάρξεως τῶν πυγμαίων ζήτημα καταφατικῶς ἐλύθη καὶ ὁ περιώνυμος περιηγητὴς Στένλη δὲν ἐξήγειρεν ἀπιστίαν διὰ τῶν διηγήσεών του τῶν λιλλιπούτων τῆς Ἀφρικῆς. Ἄλλως εἶχε τὸ πρᾶγμα, ὅτε ὁ περιηγητὴς Γαλημποῦρτον ἀνεκοίνωσεν ἐν Γότῃ τῷ 1888 εἰς τὴν ἀγγλικὴν ἑταιρίαν τῆς ἐνθαρρύνσεως τῶν ἐπιστημῶν τὴν ὕπαρξιν τῆς φυλῆς τῶν πυγμαίων, κατοικούντων ἐν τοῖς κατωφερείαις τοῦ Ἄτλαντος ἐν τῷ νοτίῳ Μαρόκκῳ. Ἡ ἀνακοίνωσις αὕτη ἐξήγειρεν λίαν ζωηρὰς διενέξεις καὶ ὁ Δαλιμποῦρτον μὴ ὢν εἰς θέσιν ἕνεκα ἀσθενείας μόνος του νὰ ἐξακολουθήσῃ ταύτην τὴν ἐξερεύνησιν, συνοίθρησε, πολλὰς ἐνδείξεις, λίαν σπουδαίας καὶ ἀξιοπίστους ἐπιβεβαιοῦντας τοὺς λόγους του. Ἐπὶ τῇ βάσει ἀτομικῶν παρατηρήσεων καὶ ἐνδείξεων τῶν ἄλλων οὗτος κατέληξεν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι οἱ νάνοι τοῦ Ἄτλαντος ἀποτελοῦσι φυλάς τινας φερούσας διάφορα ὀνόματα καὶ διεσπαρμένας κατὰ διάφορα ὀνόματα καὶ διεσπαρμένας κατὰ διάφορα σημεῖα ταύτης τῆς χώρας. Οὗτοι ἔχουσιν ἀνάστημα οὐχὶ ὑψηλότερον τῶν τεσσάρων ποδῶν· ἡ ἐπιδερμίς των εἶναι ὑπέρυθρος—κανελλόχρους ἡ κόμη των βραχεῖα καὶ οὐλη. Οὗτοι εἶναι λίαν δραστήριοι, ἀνδρεῖοι καὶ ἱκανώτατοι ἀκροβάται. Οὗτοι εἶναι ἐπιτήδειοι κυνηγοὶ τῶν στρουθοκαμήλων εἰς τοὺς ἄραβας ἐμπόρους ἐν Σαχάρᾳ Οὗτοι δὲν ἀγαπῶσι τὴν διὰ τῶν χειρῶν βαρεῖαν ἐργασίαν ἐν τούτοις οὐχ' ἧττον εἶναι ἱκανοὶ πρὸς τὴν ἐργασίαν καὶ ἐξ αὐτῶν διακρίνονται πολλοὶ ὡς ἐπιτήδειοι χαλκουργοί. Οὗτοι κυνηγοῦσι τὰς στρουθοκαμήλους ἱππεύοντες μικραὺς, λίαν ὠκύποδας ἵππους, οἵτινες κατὰ τὴν γραφικὴν αὐτῶν ἔκφρασιν, «πίνουσι τὸν ἀέρα. Ἐν καιρῷ ἀνάγκης οὗτοι μεταχειρίζονται δηλητηριασθέντα βέλη. Οὗτοι τρέφονται διὰ φοινίκων, καμηλείου γάλακτος καὶ κρέατος καὶ φέρουσι μαλλίνους χιτῶνα κεντημένους.

Οἱ Ἀκκάσοι ἐξηρευνήθησαν περισσότερον τῶν ἄλλων φυλῶν τῆς Ἀφρικῆς· οὗτοι εὑρίσκονται ἐν τῇ κατωτέρᾳ βαθμίδι τοῦ πολιτισμοῦ ἢ οἱ πυγμαῖοι τῶν ὀρέων τοῦ Ἄτλαντος. Ὁ καθηγητὴς Φρέδερικ ἐν τῷ ἀξιολόγῳ ἄρθρῳ του τῷ δημοσιευθέντι πρότινος χρόνου ἐν τῷ ἀμερικανικῷ περιοδικῷ «Ἀμεριχανικὴ Ἐπιθεώρησις» ἀναφέρει περὶ αὐτῶν τὰ ἀκόλουθα· οἱ Ἀκκάσοι κατὰ τὸ ἀνάστημα δὲν ὑπερβαίνουσι τὸ 1,25 μέτρ. Ἡ κεφαλή των εἶναι στρογγύλη, ἡ ρὶς εὐρεία, τὸ πρόσωπον προγνωστικόν, ἡ κόμη των ὁμοιάζει πρὸς ἔρια. Ἡ γενειάς των εἶναι ἀραιὰ ἀλλ' ὅλον των τὸ σῶμα καλύπτεται ὑπὸ μακρῶν τριχῶν καὶ ἀναδίδει ἰδιαιτέραν ἀλλ' οὐχὶ δυσάρεστον ὀσμήν. Οὗτοι εἶναι πανοῦργοι καὶ σκληροὶ αἰσθανόμενοι κλίσιν πρὸς τὴν κλοπήν. Ἀντὶ ἐνδυμάτων οὗτοι χρῶνται φύλλων, δὲν κομοῦσι διὰ στιγμάτων τὸ σῶμα των καὶ ἐν γένει δὲ φέρουσι χαρακτηριστικὰ κοσμήματα. Οὗτοι δὲ ἔχουσι μονίμους κατοικίας. Ὡς πρὸς δὲ τὰ καννιβαλικὰς κλίσεις των, αὗται ἀπαντῶσιν παρ' αὐτοῖς μόνον κατ' ἀσθενῆ βαθμόν.

Τὴν σήμερον διακρίνουσι μεταξὺ τῶν ἀφρικανῶν πυγμαίων καλουμένων «γεγρίλλων» καὶ ἀσιανῶν πυγμαίων «νεγρίτων». Αἱ φυλαὶ τούτων τῶν τελευταίων ἀπαντῶσιν ἐν τῇ ἠπείρῳ, ἀπὸ τῆς Μαλαϊκῆς χερσονήσου μέχρι τῶν Ἰμαλαΐων καὶ ἐπὶ τῶν νήσων τοῦ Ἰνδικοῦ ὠκεανοῦ καὶ ἐν τῷ Ζονδικῷ ἀρχιπελάγει. Τὸ μεσαῖον ἀνάστημα τούτων τῶν πυγμαίων δὲν φθάνει εἰς 1,40 μέτρ. Οὗτοι συνήθως ἀποτελοῦσι κώμας ἐξ 25 τὸ πολὺ 50 μελῶν ὑπὸ τὴν διοίκησιν ἑνὸς ἀρχηγοῦ ὅστις ὅμως δὲν ἔχει μεγάλην ἐξουσίαν. Οὗτοι εἶναι λίαν φιλόστοργοι, διακρίνονται ἐπὶ καθαρότητι τῶν ἠθῶν τῆς μονογαμίας παρ' αὐτοῖς ἐπικρατούσης. Ὁ καθαρώτατος τύπος τῶν ἀσιανῶν πυγμαίων ἀπαντᾷ ἐν τῇ νήσῳ Ἀνδαμάνῃ. Οὗτοι καλούμενοι μιγκόπιδες εἶναι κατ' ὕψιστον βαθμὸν ἀξιοπαρατήρητοι. διότι διετήρησαν ἀκέραια καὶ ἀναλλοίωτα τὰ ἀρχαῖα των θρησκευτικὰ φρονήματα καὶ ἔθιμα. Οἱ μιγκόπιδες μέχρι τῆς σήμερον ζῶσιν ἐν ταῖς ἀρχεγόνοις καλύβαις καὶ φροντίζουσι περὶ τῆς διατηρήσεως τοῦ ἀσβέστου πυρὸς καίτοι δὲν ἀφύονται ἐξ αὐτοῦ ἰδιαιτέραν τινὰ ὠφέλειαν.

Οἱ πυγμαῖοι ἀπαντῶσι καὶ ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις ὅπου οὗτοι πιθανῶς ἐκομίσθησαν ὑπὸ τῶν δουλεμπόρων ἐκ τῶν ἀνατολικῶν ἀκτῶν τῆς Ἀφρικῆς. Ὁ Δζέμς Οὐέηρ ἐν τῷ περιοδικῷ «Ἀμερικανικὴ Ἐπιθεώρησις» ἀναφέρει ὅτι οἱ πυγμαῖοι τῆς Ἀμερικῆς σχηματίζουσι κατὰ μέγα ἀριθμὸν ἀποικίας παρὰ τὸ Τσάρλστοουν καὶ παρὰ τὰς νοτίας ἀκτὰς τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τοῦ κόλπου. Ὁ Ἕλλις, μέλος τοῦ συνεδρίου, ὅστις ἐξαρεύνησε τὸν βίον τούτων τῶν νάνων νεγρίτων, ἀναφέρει ὅτι οὗτοι συνδιαλέγονται μεταξύ των ἐν τελείως ἀκατανόητῳ γλώσσῃ, διότι ἀναμφιβόλως παρ' αὐτοῖς διεσώθησαν εἰσέτι λέξεις ἐκ τῆς ἀρχεγόνου των διαλέκτου. Ἡ ἐπιμιξία, βεβαίως, μετέβαλε τὸν ἀρχικόν των τύπον, ὥστε οἱ πλεῖστοι σημερινοὶ ἀντιπρόσωποι ταύτης τῆς φυλῆς διέσωσαν μόνον διακριτικά τινα σημεῖα αὐτῆς· τὸ μικρὸν ἀνάστημα καὶ τὸ βραχυκεφαλικὸν σχῆμα τοῦ κρανίου των.

Ἐν τισι τόποις π.χ. ἐν Φλωρίδι καὶ ἐν Λουσιανῇ οἱ νεγρίται περιέπεσον εἰς τὴν προτέραν των ἀγρίαν κατάστασιν. Οὗτοι ζῶσι διὰ τοῦ κυνηγίου καὶ τῆς ἁλιείας καὶ μόνον ἐν μεγάλῃ ἀνάγκῃ ἐγκαταλείπουσι τὰ καταφύγιά των ἐν τοῖς τέλμασι καὶ τοῖς δάσεσιν ὅταν ἐξαντληθῶσιν ἅπασαι αἱ ζωοτροφίαι των. Οὗτοι λατρεύουσι τὸ πονηρὸν πνεῦμα καὶ προσπαθοῦσι νὰ ἐξιλλεώσωσι αὐτὸ διὰ διαφόρων προσφορῶν καὶ τελετῶν, νομίζοντες ὅτι τὸ ἀγαθὸν πνεῦμα δὲν χρήζει τοιούτων προσφορῶν καὶ ἐξιλλεώσεων διότι τοῦτο καθ' ἑαυτὸ εἶναι ἀγαθὸν καὶ ἐλεήμων. Ὁ Φετιχισμὸς εἶναι λίαν διαδεδομένος μεταξὺ τῶν νεγρίτων. Οὗτοι τόσον πολὺ φοβοῦνται τὰ πονηρὰ πνεύματα τὰ ὁποῖα, κατὰ τὴν γνώμην των, πανταχοῦ ἐνεδρεύουσιν αὐτοὺς ὥστε οὐδέποτε τολμῶσι νὰ ἐξέρχωνται διὰ νυκτὸς τῆς καλύβης μόνοι των ἄνευ τῆς συνοδίας ὁλοκλήρου ὁμάδος. Ἐπίσης ὁ θάνατος ἐξεγείρει παρ' αὐτοῖς δεισιδαιμονικὸν φόβον καὶ οὗτοι φοβοῦνται τὸ πνεῦμα τοῦ ἀποθανόντος, καίτοι τὸ σῶμα αὐτοῦ πάντοτε μεγάλως τιμῶσι καὶ ἐπιμελῶς καλύπτουσιν αὐτὸ διὰ φύλλων καὶ χόρτου. Ἐν τοῖς ἕλεσι τῆς κεντρικῆς Φλωρίδος οἱ νεγρίται ἐπιμελῶς ἀποθέτουσι τὸ λείψανον ἐντὸς λέμβου τὴν ὁποίαν ὠθοῦσι μετὰ ταῦτα εἰς ἀπροσβάτον τόπον. Ἐκεῖ ρίπτουσι τὸ σῶμα καὶ μετὰ ταῦτα ἀποφεύγουσι πλέον νὰ πλησιάσωσιν εἰς τοῦτον τὸν τόπον, φοβούμενοι μὴ λυπήσωσι τὸ πνεῦμα τοῦ ἀποθανόντος καὶ ἐπισύρωσιν ἐφ' ἑαυτῶν τὴν ὀργήν του. Ἐν γένει οἱ νεγρίται εἰσέτι διέσωσαν ἔθιμά τινα τῶν προγόνων των. Οὕτω π. χ. ἂν τις ἐξ αὐτῶν θελήσῃ νὰ νυμφευθῇ νεαρὰν κόρην, ἀφήνει διὰ νυκτὸς παρὰ τὴν θύραν τῆς καλύβης της κάνιστρον πλήρη ὀπωρῶν. Ἂν τὴν ἐπιοῦσαν κατὰ τὴν πρωΐαν ἡ κόρη λάβῃ τὸ κάνιστρον, τοῦτο σημαίνει ὅτι δέχεται τὴν πρότασιν τοῦ μελλονύμφου. Παρόμοιον ἔθιμον μέχρι τῆς σήμερον ἐπικρατεῖ παρά τισι πυγμαίοις τῆς Ἀφρικῆς.

Οἱ μικροὶ οὗτοι ἄνθρωποι εἶναι ἐπιτηδειότατοι κυνηγοὶ καὶ, ὡς φαίνεται, ἀπομακρυνθέντες τοῦ πολιτισμοῦ ἐπανέλαβον τὴν ἔκτακτον ὀξύτητα τῆς ὁράσεως, τῆς ὀσφρήσεως καὶ τῆς ἀκοῆς ἥτις διέκρινε τοὺς προγόνους των. Ἐν τισι τελευταίᾳ συνεδριάσει τῆς ἀμερικανικῆς ἑταιρίας πρὸς ἐνθάρρυνσιν τῶν ἐπιστημῶν ὁ Γαλιμποῦρτον ἐπέστησε τὴν προσοχὴν τῶν συνέδρων ἐπὶ τοῦ, ὅτι ἐξείπιά τινα ἐν Γιουκατάνῃ καὶ ἐν τῇ κεντρικῇ Ἀμερικῇ ἀναμιμνήσκουσιν τὴν ἐργασίαν τῶν νάνων. Οὕτω π. χ. ἐν πάσαις ταύταις ταῖς χώραις εὑρίσκονται λίαν μικρὰ κτίρια οἱ κάτοικοι τῶν ὁποίων θὰ ἦσαν νάνοι καὶ ἀκόμη καὶ οἱ ναοὶ εἶναι τόσον μικροὶ ὥστε εἰς ἄνθρωπος συνήθου ἀναστήματος δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ χωρέσῃ. Οἱ ἐξερευνηταὶ τῆς κεντρικῆς Ἀμερικῆς εὗρον πολλὰ τοιαῦτα ἴχνη τῆς ἐργασίας τῶν πυγμαίων. Εἰσέτι δὲν ἐξηκριβώθη ἂν ὑπάρχωσιν πυγμαῖοι ἐν Ἀμερικῇ Ὡς ἀναφέρουσιν, αἱ φυλαὶ τῶν πυγμαίων κατοικοῦσιν ἐν Βρασιλίᾳ καὶ Οὐρουγβάῃ καὶ ἄλλοις τόποις, ἀλλὰ τὰ λεγόμενα ὑπὸ διαφόρων ταξειδιωτῶν δὲν ἐπεβεβαιώθησαν εἰσέτι ὑπὸ ἀξιοπίστων καὶ ἀναμφιβόλων ὑποδείξεων.

Η ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΚΟΛΟΚΥΝΘΗ

(Κινεζικὸς μῦθος)

Πρὸ πολλῶν ἐτῶν εἷς ἐπιμελὴς μαθητὴς ἀναγινώσκων τὰ μαθήματά του παρετήρησεν ὅτι μία χελιδὼν μετὰ βεβλαμμένου ποδὸς ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ θρανίου του. Οὗτος ἀμέσως ἐκβαλὼν τὸ ρινόμακτρόν του, ἔσχισεν ἓν τεμάχιον καὶ περιέδεσε προσεκτικῶς τὸν ἀσθενῆ πόδα τῆς χελιδόνος. Μετὰ ταῦτα τὸ πτηνὸν ἀπέπτη καὶ διὰ τοῦ ἄσματός της ὡς νὰ ἐξέφραζε τὴν μεγάλην της εὐγνωμοσύνην.

Ἡμέραι καὶ ἑβδομάδες παρῆλθον καὶ ὁ Λόχενς (οὗτος ἐκαλεῖτο ὁ παῖς) πολλάκις ἐσκέπτετο καὶ ἠπόρει τί ἀπέγεινεν ὁ συντριβεὶς ποῦς τῆς χελιδόνος.

Ἕνα μῆνα περίπου μετὰ τὴν πρώτην ἐπίσκεψιν τοῦ πτηνοῦ ὁ Λόχενς ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ θρανίου του καὶ ἐνησχολεῖτο ὡς συνήθως καὶ μία χελιδὼν μετὰ δεμένου ποδὸς ἐσταμάτησε πρὸ τοῦ παιδὸς καὶ ἔρριψεν ἕνα σπόρον τῆς καλοκύνθης ἐπὶ τοῦ ἀνοικτοῦ βιβλίου αὐτοῦ. Αὕτη δὲν ἠδύνατο νὰ ψάλλῃ ὅτε ἤρχετο διότι ἐκράτει εἰς τὸ ράμφος της τὸν σπόρον τῆς κολοκύνθης. Ὁ παῖς ἐκ περιεργείας κινούμενος ἔλυσε τὸν ἐπίδεσμον τῆς χελιδόνος καὶ εἶδεν ὅτι ὁ ποῦς αὐτῆς τελείως ἰάθη. Τότε τὸ πτηνὸν ἀπέπτη καὶ ᾖδεν ἔτι εὐθυμότερον ἢ τὴν πρώτην φοράν. «Τώρα, εἶπεν ὁ Λόχενς, θὰ ἴδω τί θὰ ἐξέλθῃ ἐκ τούτου τοῦ σπόρου» καὶ ἐφύτευσεν αὐτὸν ἐν τῷ κήπῳ του, Οὗτος ἐπεμελεῖτο αὐτὸν καὶ ἐπότιζε καὶ πολὺς χρόνος παρῆλθε πρὶν ἢ διαρραγῇ, ἀρχίσῃ νὰ βλαστάνῃ, νὰ ἀνθῇ καὶ νὰ σχηματίσῃ τὸν καρπόν, ἀλλ' ἅμα ηὐξήθη ποῖος ἠδύνατο νὰ τὸν σταματήσῃ; Ἡ κολοκύνθη ὁλονὲν ἐμεγεθύνετο· Ὁ Λόχενς οὐδέποτε εἶδε τοιοῦτο κολοκύνθι· καὶ ἔτι περισσότερον οὐδεὶς ἄλλος εἶχεν ἰδεῖ παρόμοιον λαχανικόν. Ἦλθεν ὁ καιρὸς τῆς ὡριμάνσεως τοῦ κολοκυνθιοῦ καὶ ἔπρεπε νὰ κοπῇ. Ἤρχισαν νὰ κόπτωσι, νὰ διαμελίζωσιν αὐτὸ καὶ μετὰ δυσκολίας κατώρθωσαν τοῦτο. Ἐν τῷ μέσῳ εὑρέθη πράγμα τι σκληρὸν καὶ σφαιρικὸν ὡς καρποῦζι. Ὁ πατὴρ τοῦ παιδὸς δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τί εἶνε τοῦτο, οὔτε ὁ διδάσκαλός του οὔτε κανεὶς ἄλλος. Ἀκριβῶς τότε μία χελιδὼν ἐπέτα ἐπ' αὐτῶν καὶ ᾖδεν, ὡς νὰ ἐγέλα βλέπουσα ὅτι ὁ Λόχενς, ὁ πατὴρ καὶ ὁ διδάσκαλός του δὲν ἠδύναντο νὰ ἐννοήσωσι τὸ μυστικόν. Οὗτοι ἐκοπίαζον ἐδοκίμαζον καὶ ἐπὶ τέλους ἐπέτυχον. Ἡ δὲ χελιδὼν ἐπέτα καὶ ᾖδε κατ' ἀσυνήθη τρόπον ὥστε οἱ συναθροισθέντες πέριξ τῆς κολοκύνθης ἠτένισαν εἰς τὰ ἐπάνω. ἐπὶ τέλους ἐκ τοῦ καρπουζίου ἔρρευσεν ἄργυρος, χρυσός, πολύτιμοι λίθοι καὶ ἀσυνήθεις ἀδάμαντες.

Ἕως ὅτου ὁ χρυσὸς ἐχύνετο καὶ ἤχει, ἡ χελιδὼν ἐπέτα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ καὶ ᾖδε.

Τότε ὁ μαθητὴς ἔστρεψε τὸ βλέμμα εἰς τὰ ἐπάνω καὶ εἶπεν ἐνώπιον τῶν συναθροισθέντων. «Καλὸν εἶνε νὰ προσφερώμεθα εὐσπλάγχνως πρὸς τὰ πτηνά».

Ἡ φήμη περὶ τοῦ, ὅτι ὁ τρυφερὸς καὶ ἐπιμελὴς Λόχενς ἐγένετο ὑπέρπλουτος ταχέως διεδόθη ἀνὰ πᾶσαν τὴν αὐτοκρατορίαν. Μαθὼν τοῦτο ἓν ἄλλο παιδίον ἐσκέφθη νὰ εὕρῃ τρόπον ὅπως πλουτήσῃ. Τοῦτο συνέλαβε μίαν χελιδόνα, συνέτριψε τὸν ἕνα αὐτῆς πόδα, ἐπιμελῶς περιέδεσεν αὐτὸν καὶ ἀφῆκεν αὐτὴν νὰ πετάξῃ.

Δὲν ὑποθέτω ὅτι τοῦτο τὸ πτηνὸν ᾖδε πρὸ τοῦ ν' ἀπαλλαχθῇ τῶν χειρῶν τοῦ σκληροῦ καὶ ἀσπλάγχνου παιδίου.

Μετά τινας ἑβδομάδας ἡ χελιδὼν ἐπέστρεψε καὶ ἔρριψεν ἕνα σπόρον κολοκύνθης ἐνώπιον τοῦ παιδὸς, ὅστις ἔλυσε τὸν ἀσθενῆ πόδα τῆς χελιδόνος καὶ ἀφῆκεν αὐτὴν νὰ πετάξῃ. Δὲν γνωρίζω ἂν ἡ χελιδὼν ἔψαλλε καὶ τότε, ἀλλὰ πιστεύω ὅτι ἐσιώπα. Τὸ παιδίον ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν καὶ ἐφύτευσε τὸν σπόρον εἰς τὸν κῆπόν του, ἐπεμελεῖτο αὐτὸν καὶ τὸν ἐπότιζε, τὸν ἐπότιζε καὶ τὸν ἐπεμελεῖτο. Πολὺς χρόνος παρῆλθεν ἕως ὅτου ἡ κολοκύνθη ἐβλάστησε καὶ ἤρχισε νὰ μεγαλώνῃ. Ἦλθεν ἐπὶ τέλους ὁ καιρὸς τῆς ὡριμάνσεως καὶ τὸ παιδίον δὲν εἶχεν ἰδεῖ ἄλλοτε τόσον μεγάλην καὶ ὡραίαν κολοκύνθην, ἥτις ἦτο μεγαλειτέρα τῆς τοῦ Λόχενς. Ἀκόμη ἐν ὅσῳ ἡ κολοκύνθη δὲν εἶχε ξηρανθεῖ, τὸ παιδίον τὸ ὁποῖον τὴν κατεῖχεν ἔλαβεν ἐπὶ δανείῳ πολλὰ χρήματα. Ἕκατος τῷ ἐνεπιστεύετο διότι διηγεῖτο ὅτι μία χελιδὼν ὡς ἡ τοῦ Λόχενς, τοῦ ἔρριψεν ἕνα σπόρον κολοκύνθης, ἀλλ' εἰς οὐδένα εἶπεν ὅτι μόνος του συνέτριψε τὸν πόδα τοῦ πτηνοῦ.

Ἐπῆλθεν ὁ χρόνος τῆς ὡριμάνσεως καὶ τὸ κολοκύνθι ἐπρόκειτο νὰ κοπῇ. Ἑκατοντάδες ἀνθρώπων συνηθροίσθησαν ἐπὶ ταύτῃ τῇ ἀφορμῇ διότι εἶχον ἀκούσει περὶ τοῦ χρυσοῦ τῆς κολοκύνθης τοῦ Λόχενς. Οἱ μὲν ἦλθον ἐκ περιεργείας ἄλλοι — διότι τὸ παιδίον καλούμενον Κιγγ Τάγγ ἐχρεώστει αὐτοῖς χρήματα, οἱ δὲ λοιποὶ ἤλπιζον νὰ λάβωσί τι ἐκ τοῦ ἀναμενομένου πλούτου. Οὗτοι ἔκοπτον ἀλλὰ δὲν ἠδύναντο νὰ κόψωσι τὸ κολοκύνθια καὶ ὑπέθετον ὅτι ἡ σκληρότης αὐτοῦ πιθανῶς προήρχετο ἐκ τοῦ ἀμυθύτου χρυσοῦ τοῦ εὑρισκομένου ἐν τῷ μέσῳ. Οὐδεμία χελιδὼν ἦλθε νὰ διασκεδάσῃ τοὺς ἀποκαμόντας ἐργάτας, οἵτινες ἔκοπτον καὶ διεμέλιζον ἐκ πάντων τῶν μερῶν τὸ κολοκύνθι. Ἅπαντες ἀνυπομόνως καὶ μετὰ φόβου περιέμενον νὰ μάθωσι τί ὑπῆρχεν ἐντὸς αὐτοῦ. Οἱ θεαταὶ ἦσαν ἕτοιμοι νὰ ἁρπάσωσι διὰ μιᾶς τὸν χρυσὸν ἢ ταχέως νὰ φύγωσιν ἄν τι τρομερὸν πρᾶγμα ἐξήρχετο ἐκ τοῦ κολοκυνθίου.

Τσάκ! τσούκ! καὶ τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ κολοκυνθιοῦ ἠνοίγη. Ἐκ τοῦ μέσου ἐπήδησεν εἷς σύνοφρυς καὶ πειναλέος γέρων ὅστις ἀμέσως ἐζήτησε νὰ φάγῃ! Οὗτος ὀργίλως ἐπέπληξεν ἐκείνους οἵτινες ἐξήγαγον αὐτὸν ἐκ τῆς κολοκυνθίνης κατοικίας καὶ ἐξέθηκαν αὐτὸν εἰς τὸ ψῦχος, τὴν πεῖναν καὶ εἰς τὸ ἄγριον φῶς. Μετὰ τοῦτο τινὲς ἐκ τοῦ πλήθους ἤρισαν ἄλλοι δὲ περιεγέλων τὸν Κιγγ Τάγγ ἐνῷ ὁ γέρων ἀδιαλείπτως ἐφώναζε ζητῶν τροφήν. Ἡ μακρὰ αὐτοῦ καὶ λευκὴ κόμη ἐσείετο καὶ οἱ ξηροὶ αὐτοῦ πόδες του ἔτρεμον καὶ μόλις οὗτος ἠδύνατο νὰ στέκηται ὅπως μὴ πέσῃ.

Κατὰ τὸν Κινεζικὸν νόμον ὁ Κιγγ Τάγγ ὤφειλε νὰ παραλάβῃ τὸν γέροντα καὶ νὰ τὸν τρέφῃ ἐφ' ὅρου ζωῆς.

Ὁ μῦθος οὗτος ἐπεξηγεῖ τὴν κινεζικὴν παροιμίαν.

«Χιοὺ λιοὺ τέο κέηκην» ἥτις δηλοῖ «κόψε τὸ κολοκύνθι καὶ θὰ ἴδῃς τὸν χρυσόν». Οὗτος ὁ μῦθος καθίστησι καταληπτὸν τὸ ἔθιμον τῶν Κινέζων πωλητῶν, οἵτινες χρῶνται ταύτην τὴν παροιμίαν ὅταν ἔλθῃ τις παρ' αὐτῶν νὰ ἀγοράσῃ τι ἐπὶ πιστώσει. Οὗτοι προσποιούμενοι ὅτι ἀστειεύονται προφέρουσι τὰς ἀκολούθους φράσεις «Τὰν τοῦε χιοὺ λιοὺ τέο κέηκεν» τ. ἔ. «θὰ περιμένῃ ἕως ὅτου κόψῃς τὸ κολοκύνθι».

Η ΑΝΤΑΡΚΤΙΚΗ ΗΠΕΙΡΟΣ

Εἶνε εὔλογον νὰ πιστεύσωμεν, λέγει εἷς σύγχρονος γεωγράφος ὅτι ἡ ἀνταρκτικὴ ἤπειρος εἶνε μᾶλλον ἐκτεταμένη τῆς Εὐρώπης. Αὕτη ἔχει ἔκτασιν ὑπὲρ τὰ 20,720,000 τετραγ. χιλιόμετρα. Ὁ Κ. Ἐ. Μπορτσγρέβιγγ, ὅστις ἐχώρησεν εἰς τὰ ἐνδότερα ταύτης τῆς χώρας ἀναφέρει ὅτι ἐνταῦθα εὑρίσκονται μεγάλα καὶ ἄγρια σαρκοβόρα ζῶα τὴν σήμερον ἄγνωστα εἰς τὴν ἐπιστήμην. Οὔτε ἡ βορεία ἄρκτος οὔτε ἄλλο τι ζῶον εὑρέθησαν ἐν ταῖς ἀνταρκτικαῖς χώραις. Ὁ Μπόρτσγρέβιγγ ὅμως ἰσχυρίζεται ὅτι ἀνεκάλυψε τὰ ἴχνη τοιούτου τινὸς ζώου ἐν τοῖς περιέργοις τραύμασι τοῖς παρατηρηθεῖσιν ἐπὶ τῶν νώτων φωκῶν τινῶν. Ἡ προσεκτικὴ παρατήρησις τῶν ἰχνῶν τούτων τῶν τραυμάτων κατέδειξεν ὅτι τὰ τελευταῖα ἠδύναντο νὰ παραχθῶσι μόνον ἔκ τινος μεγάλου καὶ ἰσχυροῦ ζώου τὴν σήμερον ἀγνώστου εἰς τοὺς ζωολόγους.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑΙ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ ΕΝ ΤΗ ΜΕΣΗ ΑΜΕΡΙΚΗ

Δὲν ὑπάχει κλάδος ἐρευνῶν τοῦ ὁποίου τὰ ἀποτελέσματα εἶνε περιεργότερα καὶ θαυμαστότερα τῶν τῆς ἀρχαιολογίας. Ὁ διδάκτωρ Λίο Πλονζὸν καταγινόμενος εἰς ἀνασκαφὰς καὶ ἀροχαιολογικὰς ἐρεύνας ἐν τῇ μέσῃ Ἀμερικῇ, ἐπ' ἐσχάτων ἐποίησε θαυμαστάς τινας ἀνακαλύψεις ἐν Γιουκατάνῃ. Ἐπὶ τῶν ἐρειπίων ἀρχαίων τινῶν ναῶν οὗτος εὗρεν ἱερόγραφα καὶ τοιχογραφίας αἵτινες, κατ' αὐτὸν περιλαμβάνουσι περιγραφὰς ἀναλόγους πρὸς τὰς ἀπαντώσας ἐν τοῖς πρώτοις κεφαλαίοις τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Οὗτος ἰσχυρίζεται ὅτι ἀνεκάλυψεν ἓν διήγημα ἐκ τῆς ἱστορίας τοῦ Κάιν καὶ Ἄβελ καὶ ὅτι οἱ προιστορικοὶ κάτοικοι τῆς Γιουκατάνης εἶχον ταξειδεύσει εἰς Αἴγυπτον. Οὗτος ἐλπίζει νὰ εὕρῃ ὅτι αἱ αἰγυπτιακαὶ ἐπιγραφαὶ θὰ ἐπικυρώσωσι τὴν ἑρμηνείαν τὴν ὑπ' αὐτοῦ δοθεῖσαν εἰς τὰ ἱερόγλυφα τῆς μέσης Ἀμερικῆς.

Η ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΗ ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ

Ἡ ἐτησία ἔκθεσις τοῦ Σαμπῆ Πασᾶ διὰ τὸ 1895 δεικνύει περισσοτέραν αὔξησιν ἐν τῷ τμήματι τὸ ὁποῖον ἡ Αὐτοῦ ἐξοχότης διευθύνει. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀντικειμένων τῶν ἀποσταλέντων διὰ τῆς ταχυδρομικῆς ὑπηρεσίας ἀνήρχετο εἰς 22,446,000 κατὰ τὸ 1895, ἐνῷ κατὰ τὸ 1894 συνεποσοῦτο εἰς 21 070,000. Μόνον τὸ ἥμισυ ἐκ ταύτης τῆς αὐξήσεως ὀφείλεται εἰς τὴν ἐσωτερικὴν κυκλοφορίαν. Κατὰ τὰ τελευταῖα πέντε ἔτη τὸ μέτρον τῆς ταχυδρομικῆς κυκλοφορίας ἐν αὐτῇ τῇ Αἰγύπτῳ ἀνῆλθε ταχέως ἀπὸ 14 523,000 εἰς 15,270,000,—αὔξησις ἥτις ἐναργῶς ἀνταναλᾷ τὴν καθολικὴν αὔξησιν τῆς δραστηριότητος καὶ τῆς εὐημερίας. Τὸ κατὰ τὸ 1895 ἐκτελεσθεῖσα σπουδαιοτάτη μεταρρύθμισις ἦν ἡ ἐλάττωσις τῶν τιμῶν τῆς ταχυδρομικῆς κομίσεως τῶν μεταλλικῶν νομισμάτων — ἓν σπουδαιότατον ἔργον, ὡς ἀναφέρει ὁ Σαμπῆ Πασᾶς, διὰ μίαν χώραν μὴ ἔχουσαν τραπεζικὰ γραμμάτια καὶ ἐν τῇ ὁποίᾳ τὰ χρήματα δύνανται νὰ μεταφέρωνται μόνον ὑπὸ τὸ εἶδος τῶν μεταλλικῶν νομισμάτων. Ἡ ἐλάττωσις αὕτη τῶν μετακομιστικῶν τελῶν ἐπήνεγκε μεγάλην ἀνάπτυξιν τοῦ ἐμπορίου καὶ παρὰ τὴν προσδοκίαν δὲν ἀπώλεσε πολὺ τὸ θησαυροφυλάκιον. Παρὰ τὸν προκαταρκτικὸν ὑπολογισμὸν εἰς 100,000 Αἰγυπτιακῶν λιρῶν, πρόοδοι ἐκ τῆς αἰγυπτιακῆς ταχυδρομικῆς ὑπηρεσίας κατὰ τὸ 1895 ἀνῆλθον εἰς 110,352 λίρας ἢ μόνον 3,148 αἰγυπτ.

λίρας ὀλιγώτερον τοῦ 1894. Τὰ ἔξοδα τῆς ὑπηρεσίας συνεποιήθησαν εἰς 95,119 αἰγυπτ· λίρας.

ΠΑΛΙΝ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΑΚΤΙΝΩΝ Χ.

Ἀκόμη ἓν λίαν περίεργον καὶ πολύπλοκον περιστατικὸν διεξερευνήθη τῇ βοηθείᾳ τῶν νέων ἀκτίνων τοῦ Ρέντγεν. Εἷς νεαρὸς ζαχαροπλάστης ἐν Ἀμβούργῳ, ὅστις ἐφυλακίσθη τῷ 1885 ἐπέμενεν ὅτι ὑπάρχει ἐν τῷ κρανίῳ του ἡ σφαῖρα τοῦ πυροβόλου εἰσελθοῦσα κατὰ τὴν ἀπόπειραν τῆς αὐτοκτονίας. Ὁ μόλυβδος τῷ ἐπέφερεν ἰσχυρὸν ἀλγηδόνα, ἀλλ' οἱ ἰατροὶ τοῦ νοσοκομείου δὲν ἠδύναντο νὰ εὕρωσιν αὐτήν, ὥστε ὅταν οὗτος ὁ νέος ἐφώρμησε καὶ ἔδειρεν ἄλλον ἀσθενῆ τοῦ νοσοκομείου καὶ ἐπροφασίζετο τὴν ἀφόρητον κεφαλαλγίαν του ἐξέλαβον αὐτὸν ὡς φρενοβλαβῆ καὶ τὸν ἔκλεισαν ἐν τῷ φρενοκομείῳ. Τοῦτο συνέβη ἐν τῇ πόλει Ἀμβούργῳ. Κατὰ τὸ 1890 ἐτοποθέτησαν αὐτὸν ἐν ἄλλῳ φρενοκομείῳ τῆς πόλεως Νεητλέμπεν, ὅπου διέτριψεν ἐπὶ τέσσαρα ἔτη περιποιούμενος ὡς πραγματικὸς φρενοβλαβής. Πέρυσιν ἐξήγαγον αὐτὸν τοῦ φρενοκομείου λαβόντες ἐνυπόγραφον ἀπόδειξιν παρ' αὐτοῦ περὶ τῆς τελείας θεραπείας. Ἐν τούτοις ἐφέτος ὁ φρενοβλαβὴς ἀπῆλθεν εἰς Βερολίνον ὅπου φωτογραφήσαντες τὸ κρανίον του διὰ τῶν ἀκτίνων Χ εὗρον τὴν σφαῖραν τοῦ πυροβόλου.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΡΟΦΥΛΑΞΕΩΣ ΤΩΝ ΟΦΘΑΛΜΩΝ

Ἐν τῇ πρό τινος χρόνου ἐκδοθείσῃ πραγματείᾳ τοῦ Ὀγιούστου Κολλὲ εὕρομεν ἐνδιαφέροντα διδόμενα περὶ τῆς ἐπικρατούσης ἐπὶ τῶν ἡμετέρων χρόνων μυωπίας, περὶ τῶν αἰτίων αὐτῆς καὶ τῶν προφυλακτικῶν μέτρων. Τὰ παράπονα ἕνεκα τῆς ἀσθενοῦς ὁράσεως συχνότερον ἀκούονται πανταχόθεν. Ἰδίᾳ ἡ μεσαία ἐκπαίδευσις παρέχει σημαντικὸν ποσὸν μυώπων. Ὁ διδάκτωρ Γαρνιὲ ἐν τῇ πραγματείᾳ του περὶ τῆς κατασκευῆς τοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ τῆς ὑγιεινῆς αὐτοῦ, τῇ ἐκδοθείσῃ τῷ 1892, ἀναφέρει τὸ ἀκόλουθον ἑκατοστὸν τῶν μυώπων. Ἐν ταῖς σχολαῖς τῶν χωρίων 1,5 ο)ο, ἐν ταῖς προκαταρκτικαῖς σχολαῖς τῶν πόλεων 7 ο)ο, ἐν τοῖς γυμνασίοις τῶν θηλέων 10 ο)ο, ἐν ταῖς πραγματικαῖς σχολαῖς 20 ο)ο, ἐν τοῖς κλασικοῖς γυμνασίοις 25 ο)ο. Ἑπομένως, ὅσον πολύπλοκον καὶ ἀνώτερον εἶναι τὸ πρόγραμμα τοῦ ἐκπαιδευτηρίου, τόσον ἀσθενεστέρα εἶναι ἡ ὅρασις τῶν μαθητῶν. Τὰ αἴτια τούτου εἶναι πολλά. Ἡ πρώτη αἰτία εἶναι ἡ ἀνθυγιεινὴ κατασκευὴ τῶν οἰκοδομῶν τῶν σχολῶν, ἐν αἷς τὸ φῶς εἶναι ὀλίγον ἢ πίπτει ἐκ δεξιῶν κτλ. Ἔπειτα αὐτὸς ὁ τύπος τῶν βιβλίων πολλάκις ἐπηρεάζει τὴν ὅρασιν· παρ' ὅλας τὰς διαμαρτυρίας τῶν ὑγιεινιστῶν καὶ τῶν ἰατρῶν, οὗτος πολλάκις παραμένει λίαν ψιλός. Κατεδείχθη ἐπίσης, ὅτι τὰ μαῦρα στοιχεῖα ἐξερεθίζουσι τοὺς ὀφθαλμούς· οἱ ὑγιεινισταὶ προτιμῶσι τὸν κίτρινον χάρτην χρώματος τοῦ δένδρου, ὅστις εἶναι ἐν χρήσει ἐνίοτε διὰ τὰς πολυτελεῖς ἐκδόσεις, ἀλλ' ὅστις δὲν εἰσῆλθεν εἰς χρῆσιν κατὰ τὴν ἐντύπωσιν τῶν ἐγχειριδίων καὶ ἄλλων σχολικῶν βιβλίων. Ἐν τούτοις παρετηρήθη, ὅτι ἡ ἀνάγνωσις ἐπὶ μᾶλλον ἐπιβαρύνει τοὺς ὀφθαλμοὺς ἢ ἡ γραφὴ καὶ διὰ τοῦτο ἀπαιτοῦσι τὴν τήρησιν ὡρισμένων κανόνων τῆς ὑγιεινῆς. Εἰς τούτους παρ' ἡμῖν οὔτε ἐν ταῖς σχολαῖς, οὔτε ἐν ταῖς οἰκίαις ἐφιστῶσι πολὺν προσοχήν. Τοὺς παῖδας καταβαρύνουσι ὑπερμέτρως διὰ τῆς πολυχρονίου ἀναγνώσεως (διὰ τῆς ἐκμαθήσεως τῶν ὡρισμένων μαθημάτων κτλ.) μετὰ τὴν ἑσπέραν, ὑπὸ ἀσθενὲς, τεχνικὸν φῶς· ἐκ τῶν παίδων ἀπομακρύνουσι τὴν λυχνίαν θέτοντες αὐτὴν πλησιέστερον τῶν μεψακίων ὑπὸ τὴν πρόφασιν ὅτι οἱ παῖδες ἔχουσιν «ὑγιεῖς ὀφθαλμούς»· πολλάκις οἱ μαθηταὶ μελετῶσι παρὰ τὴν λυχνίαν ἄνευ ἐπικαλύμματος, ἥτις καίει τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὴν κεφαλὴν αὐτῶν, τὸ ὁποῖον ἐπίσης εἶναι ἐπιβλαβές· ἢ οἱ πτωχοὶ παῖδες ἀναγινώσκουσι σχεδὸν ἐν τῷ ἀμυδρῷ φωτί. Ἑνὶ λόγῳ δυσαρίθμητος εἶναι ἡ ἀθέτησις τῶν κανόνων τῆς ὑγιεινῆς ἀναφορικῶς τῆς ὁράσεως τῶν παίδων. Δὲν εἶναι δὲ περίεργον τὸ ὅτι ἡ ὅρασις τῆς νέας γενεᾶς βλάπτεται ἤδη ἐν τῇ σχολικῇ ἡλικίᾳ Ἐκ τῶν μέτρων, τῶν συσταινομένων πρὸς φύλαξιν τῆς ὁράσεως τῶν παίδων ἀναφέρομεν τὴν συχνὴν ἐξάσκησιν τῶν παίδων νὰ βλέπωσιν εἰς τὸν οὐρανόν, τὴν μετρίαν ἐνασχόλησιν εἰς τὴν ἀνάγνωσιν καὶ τὴν γραφὴν, τὸν λαμπρὸν τύπον, κτλ. Ἐν Σερβίᾳ, Βουλγαρίᾳ καὶ Βοσνίᾳ συστηματικῶς ἐξασκοῦσι τοὺς παῖδας νὰ διοκρίνωσι τὰ ἀπομεμακρυσμένα ἀντικείμενα ἕνεκα τούτοτ ἐκεῖ οὐχὶ σπανίως εὑρίσκονται ἄτομα ἔχοντα ὀξυτάτην ὅρασιν, δύνανται νὰ ἀναγνώσωσιν ἐν ἀποστάσει 8—10 μέτρων, ἄνευ ἀσθενικῆς πρεσβυωπίας. Ὁ διδάκτωρ Ἀλ-Ἄρλδ, ἔξοχος ἰατρὸς τῆς Βιέννης, ἐπίσης συμβουλεύει μετὰ τὰς ἐνασχολήσεις αἵτινες κουράζοσι τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν μαθητῶν, νὰ δίδηται αὐτοῖς καιρὸς νὰ βλέπωσιν εἰς τὸν εὐρὺν ὁρίζοντα. Ἡ ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τῶν πόλεων περιφέρεια ὅπου ἡ ὅρασις περιορίζεται πανταχόθεν ὑπὸ τῶν κτιρίων ὀλίγον συντελεῖ εἰς τὴν ἀνάπαυσιν καὶ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ ἐν γένει τὸ στενὸν τῶν πόλεων βλάπτει τὴν ὅρασιν.

Η ΣΙΒΗΡΙΑ

Ἡ Σιβηρία εἶναι ὁ «Ρωσσικὸς Καναδᾶς» καὶ ἔχει σπουδαῖον μέλλον, λέγει τὸ περιοδικὸν «Fortnightly Review» ποιῶν λόγον τῶν αἰτίων διὰ τὰ ὁποῖα ἡ Ρωσσικὴ Κυβέρνησις σπεύδει ὅπως περατώσῃ τὸν Σιβηρικὸν σιδηρόδρομον. Ἐν Σιβηρίᾳ ὑπάρχει πολὺς χρυσὸς καὶ ὁλόκληροι λόφοι γρανίτου. Γαιάνθρακες εὑρίσκονται παρὰ τὸ Νερτσίνσκ, ὅθεν διέρχεται ὁ σιδηρόδρομος, καὶ μεταλλεῖα ἀργύρου καὶ χαλκοῦ, παρὰ δὲ τὸ Νικολάεβτκ πλούσια μεταλλεῖα σιδήρου. Ἡ Σιβηρία, ὡς καὶ ὁ Καναδᾶς, εἶναι πλουσία χώρα καὶ βρίθει ἰχθύων. Ὁ ποταμὸς Ἀμοὺρ εἶναι πλήρης μεγάλων καὶ μικρῶν ἰχθύων. Ἐντὸς 2 ἑβδομάδων τοῦ Αὐγούστου, ὅτε οἱ ἰχθύες εἶναι ἄφθονοι, 3,300,000 χιλιόγραμ. ἰχθύων συνελήφθησαν. Ἐν τῷ μουσείῳ Καμπάρδκα διασώζεται εἷς ἰχθὺς 600 χιλιόγραμ. ἀγρευθεὶς ἐν Ἀμούρ. Οἱ Ρῶσσοι ἰδίᾳ ἐκπλήσσονται ἐπὶ τῷ ὅτι ὁ Καναδᾶς προοδεύει, τῆς βιομηχανίας αὐτοῦ αὐξηθείσης καὶ ὁσημέραι αὐξανομένης μετὰ ταχύτητος ἥτις φαίνεται εἰς αὐτοὺς θαυμασία καὶ ἀμίμητος ἰδίᾳ ἀπὸ τῆς περατώσεως τῆς Καναδικῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς τῆς συνδεούσης τὸν Μέγαν ὠκεανὸν μετὰ τοῦ Ἀτλαντικοῦ. Κατὰ τὸ 1889 ἡ Ρωσσικὴ κυβέρνησις ἀπέστειλε δύο μηχανικοὺς γεωμέτρας πρὸς σπουδὴν τῆς Καναδικῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς, τῶν ὁρῶν καὶ τῶν συνεπειῶν αὐτῆς. Ἰδίᾳ οἱ Ρῶσσοι ἐθαύμασαν ἐπὶ τῷ ὅτι ὁ Καναδᾶς, ἔχων τεσσάρων ἑκατομμυρίων πληθυσμὸν, ἠδυνήθη ἄνευ ξένης βοηθείας νὰ ἐνώσῃ δύο ὠκεανοὺς διὰ σιδηροδρομικῆς γραμμῆς, μακρᾶς 5000 περίπου χιλιομετ. ἐν διαστήματι τεσσάρων ἐτῶν. Ὅτι οἱ δραστήριοι κάτοικοι τοῦ Καναδᾶ ἀνερχόμενοι τῷ 1871 εἰς 3,600,000, καὶ τῷ 1881 εἰς 4,300,000 μετὰ δύο ἔτη ἀπὸ τῆς ἀναλήψεως τοῦ σιδηροδρόμου ἤτοι τῷ 1886 συνεκοσμοῦτο εἰς 5,000,000, ὅτι 303,570 τόννων δημητριακῶν καρπῶν, οἵτινες εἰσήγοντο ἄλλοτε εἰς τὸν Καναδᾶν, τῷ 1883 ἀνῆλθον εἰς 500,000 τόννους ὅτι ἐν τοῖς ἐρήμοις τόποις τοῦ Καναδᾶ ἱδρύθησαν ἑπτὰ νέαι πόλεις ἐκ τῶν ἡ Βανκούβερ (Βρεττανικὴ Κολομβία), ἱδρυθεῖσα τῷ 1886, εἶχε τῷ 1891 πληθυσμὸν 9000 ψυχῶν τώρα δὲ ἔχει πολυάριθμον. Ἀκόμη ἡ Ρωσσικὴ κυβέρνησις γινώσκει ὅτι ἡ Σιβηρικὴ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ θὰ συντελεσθῇ εὐθηνότερον κατὰ 60 ο)ο τῆς Καναδικῆς.

Τούτων οὕτως ἐχόντων, δὲν εἶναι περίεργον ὅτι ἡ Ρωσσία σπεύδει ὅπως τελειώσῃ τὴν Σιβηρικὴν σιδηροδρομικὴν γραμμὴν τῆς ὁποίας τὴν κατασκευὴν ἀνέλαβε μιμουμένη τὸ παράδειγμα τοῦ Ἀγγλικοῦ Καναδᾶ. Ἡ Σιβηριακὴ αὕτη γραμμὴ θὰ πλουτίσῃ τὴν χώραν καὶ εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον στρατηγική.

ΠΩΣ Ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ ΑΝΑΤΡΕΦΕΙ ΤΑ ΤΕΚΝΑ ΤΟΥ (*)

Ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας εἶναι πατὴρ τοῦ λαοῦ του. Ἀλλ' ἐν τῇ αὐτοκρατορικῇ οἰκογενείᾳ τῶν Χοχεντούλων ὑπάρχουσιν ἑπτὰ τέκνα—ἓξ παῖδες καὶ ἓν κοράσιον τὰ ὁποῖα περισσοτέραν ἀνησυχίαν δίδουσιν εἰς τὸν πατέρα των (τὸν Αὐτοκράτορα) ἢ ὁ ἐκ 500,000 ἀνδρῶν συγκείμενος στρατὸς αὐτοῦ. Ἡ διοίκησις τοῦ στρατοῦ εἶναι εὐχερής. Ὁ Αὐτοκράτωρ ὑπογράφει ἓν διάταγμα τὸ ὁποῖον ἀμέσως διαβιβάζεται εἰς τὸν ἀρχιστράτηγον, ὅστις ὡς καὶ πάντες οἱ στρατιῶται καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ ὑποτάσσεται εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ Αὐτοκράτορος. Τοιουτοτρόπως ἓν τεμάχιον χάρτου δύναται νὰ ἀνάψῃ τὸ πῦρ τοῦ πολέμου καὶ νὰ κινητοποιήσῃ τὸ ἥμισυ πάντων τῶν στρατιωτῶν ἐν Εὐρώπῃ

Ἀλλ' ἡ αὐτοκρατορικὴ ἐξουσία τοῦ Γουλιέλμου ἐν τῇ οἰκογενείᾳ του εἶναι μᾶλλον περιωρισμένη ἢ ἐν ταῖς ὑποθέσεσι τοῦ κράτους.

«Μίαν φορὰν προσέφερον αὐτῷ ὡς δῶρον μίαν λέμβον λίαν ἐπιτηδείως καὶ κομψῶς κατεσκευασμένην. Οὗτος τόσον κατεθέλγη ἐξ αὐτῆς, ὥστε ἔλεγεν ὅτι αὕτη εἶναι καταλληλοτάτη διὰ ταξείδια καὶ μὲ διέτασσε νὰ πλεύσω δι' αὐτῆς ἐν τῇ λίμνῃ τῶν τῆς Ποτσδάμης ἀνακτόρων. Ὁ Αὐτοκράτωρ εἶναι ἐπιτήδειος ναυτικός. Ἕως τότε ἐνόμιζον ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας δύναται νὰ ποιῇ πᾶν ὅ,τι θέλει τοὐλάχιστον ἐν Γερμανίᾳ, ἀλλ' ἠπατήθην ὡς πρὸς τοῦτο. Μετ' ὀλίγον ἡ Αὐτοκράτειρα ἐποίησε λόγον περὶ ταύτης τῆς λέμβου καὶ ἐγὼ ἀπεδείκνυον τὴν ὠφέλειαν τὴν προερχομένην ἐκ τῆς ἀσκήσεως τῶν παίδων νὰ κυβερνῶσιν, ἀλλ' αὕτη δὲν συνεμερίσθη τὸν ἐνθουσιασμόν μου—τοὐλάχιστον ὡς πρὸς τὰ τέκνα της. Αὕτη μοὶ εἶπεν: «Ὄχι! Τοῦτο εἶναι λίαν ἐπίφοβον. Οὐδέποτε θὰ ἐφήτω τὰ τέκνα μου νὰ πλέωσι διὰ λέμβου».

«Ἀλλ' ὁ Αὐτοκράτωρ, ἀπήντησα, συγκατένευσεν ἤδη εἰς τοῦτο».

«Ἴσως, εἶπεν αὕτη ἐπιχαρίτως μειδιῶσα. Οὗτος εἶναι Αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας, ἀλλ' ἐγὼ εἶμαι Αὐτοκράτωρ τοῦ οἴκου μου.»

Βλέπετε λοιπὸν, ὅτι τὸ στέμμα δὲν παρέχει τόσην μεγάλην ἐξουσίαν ὅσον ὑπετίθετο.

Εὐτυχῶς, ἡ Αὐτοκράτειρα συμμερίζεται μετὰ

(*) Τὰ ἀνωτέρω εἶναι ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ ἄρθρου τοῦ Ποῦλτνε Μπιγέλο, συγγραφέως ἐκ τοῦ σύνεγγυς γνωρίσαντος τὸν βίον τῆς Αὐτοκρατορικῆς Οἰκογενείας τῆς Γερμανίας.

τοῦ συζύγου της τὴν ἀγάπην πρὸς τὰς σωματικὰς ἀσκήσεις καὶ τὸν ἐν ἐλευθερίᾳ βίον καὶ ἐν τούτῳ ἀμφότεροι οἱ σύζυγοι συμφωνοῦσιν ὡς πρὸς τὴν μόρφωσιν τῶν τέκνων των.

Οἱ υἱοὶ τοῦ Αὐτοκράτορος ἅμα γίνωσι δεκαετεῖς εἰσέρχονται εἰς τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν. Οὗτοι φέρουσι μικρὰν στολὴν κατὰ πάντα ὁμοίαν πρὸς τὴν τῶν στρατιωτῶν. Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των φέρουσιν ὑψηλὴν μεταλλικὴν περικεφαλαίαν τῆς ἐποχῆς Φριδερίκου τοῦ Μεγάλου.

Ὅταν ὁ υἱὸς τοῦ Αὐτοκράτορος καταταχθῇ εἰς τὸν στρατόν, μόλις φθάνει εἰς τὴν ζώνην τοῦ ὑψηλοῦ στρατιώτου τοῦ παρ' αὐτὸν ἱσταμένου καὶ ὅταν ὁ λόχος ἀρχίζῃ νὰ βηματίζῃ ὁ μικρὸς βασιλόπαις ἀναγκάζεται νὰ τρέχῃ καὶ νὰ πηδᾷ ὅπως φθάσῃ τὰ μεγάλα βήματα τῶν στρατιωτῶν. Ἀλλ' ἡ ἐξάσκησις αὕτη εἶναι δι' αὐτὸν μεγάλη διασκέδασις.

Οἴκοθεν ἐννοεῖται ὅτι ὁ δεκαετὴς Χολεντσολερίδης δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἐκτελέσῃ σπουδαίαν τινὰ ἐργασίαν, ἐν τούτοις οὗτος φέρει μικρὸν πυροβόλον καὶ ξίφος. Οὗτος πυροβολεῖ, διέρχεται τὰ προσκόμματα καὶ ἐξασκεῖται εἰς τὴν στρατιωτικὴν πειθαρχίαν καὶ, τὸ σπουδαιότερον, οὗτος ἀρχίζει ἐκ τρυφερᾶς ἡλικίας νὰ σκέπτηται περὶ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν θὰ προσκληθῇ πρὸς ἄμυναν τῆς πατρίδος του.

Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἱ βασιλόπαιδες λαμβάνουσι τὴν μόρφωσιν καὶ ἐκπαίδευσίν των ἐν ταῖς σχολαῖς. Αὐτὸς ὁ Αὐτοκράτωρ, ὡς ἐρρέθη, εἶναι ἐπιδέξιος θαλασσινὸς καὶ δύναται νὰ κυβερνᾷ καὶ νὰ σύρῃ λέμβον, ὡς ὁ γέρων καὶ ὁ ἐξ ἐπαγγέλματος ναύτης. Παρ' ὅλους τοὺς λόγους τῆς Αὐτοκρατείρας οἱ υἱοί της πολὺ καταγίνονται εἰς τὰς θαλασσινὰς ἀσκήσεις. Οὗτοι πλέουσιν, ἀναβαίνουσιν ἐπὶ τῶν ἱστῶν τῶν πλοίων, κοπηλατοῦσιν ἐν τῇ λέμβῳ καὶ τρέχουσιν ἐπὶ τοῦ πάγου διὰ τῶν παγοπεδίλων. Ἡ Ποτσδάμη, ἔνθα οὗτοι διέρχονται τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ ἔτους, περικυκλοῦται ὑφ' ὡραίων λιμνῶν περὶ τῶν ὁποίων μόνον ὁ νῦν Αὐτοκράτωρ ἐνδιαφέρεται χρησιμοποιῶν αὐτὰς διότι εἶναι ἔνθερμος λάτρις τῶν ἐπὶ τοῦ ὕδατος παιγνίων καὶ ἀσκήσεων.

Οἱ βασιλικοὶ πρίγκηπες ἔχουσιν ἕν μικρόν, ἀλλὰ τελείως ἐξηρτισμένον πλοῖον, κατὰ πάντα ὁμοιάζον πρὸς πολεμικὸν πλοῖον. Ἐν τούτῳ τῷ πλοίῳ ὁ Αὐτοκράτωρ διῆλθε πολλὰς εὐτυχεῖς ἡμέρας, παῖς ὤν, τώρα δὲ οἱ ἐξ υἱοί του ἀντικαθιστῶσιν αὐτόν.

Εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν βασιλοπαίδων ὑπάρχουσι ναῦται ἐκ τοῦ στόλου διδάσκοντες αὐτὰ τὴν ναυτικὴν τέχνην.

Ὁ Αὐτοκράτωρ ἔχει σαφῆ γνῶσιν τοῦ τρόπου τῆς ἀνατροφῆς τῶν παίδων. Οὗτος ἀνεπτύχθη κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ὑγιεινῆς καὶ τελειότατα ὑπὸ τῶν συνετωτάτων του γονέων, οἵτινες ἔφερον αὐτὸν δι' ἁπλῆς τροφῆς καὶ ἐνέδυσεν οὐχὶ διὰ πολυτίμων, ἀλλ' ἁπλῶν ἐνδυμάτων καὶ τὸν ἄφηνον νὰ παίζῃ ἐν τῷ ὑπαίθρῳ. Καὶ οὗτος τὴν σήμερον κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἀνατρέφει τὰ τέκνα του. Μόνον νὰ τὰ βλέπετε, πόσον εὐτυχῆ καὶ εὔθυμα εἶναι ταῦτα ὅταν παίζωσι καὶ πηδῶσι πέριξ τῶν θαμνων ἐν τοῖς πλουσίοις δάσεσι τὰ ὁποῖα παριστάνουσι τὰ ἀνάκτορα.

Ὁ βίος τῶν παίδων τῶν Γερμανῶν ἐκτὸς τῶν σχολῶν λίαν πολὺ μὲ ἐνδιαφέρει, διότι οὗτοι πολὺ ὑποφέρουσιν ἐκ τῆς ἐπὶ μακρὸν διαμονῆς ἐν ταῖς σχολαῖς καὶ βλάπτονται ἐκ τῆς ἀτελοῦς ἐκπαιδευτικῆς μεθόδου τῶν διδασκάλων των. Ὁ νῦν Αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας εἶδε τὴν ἀτέλειαν τῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ ἀνελθὼν ἐπὶ τοῦ θρόνου ἤρξατο νὰ ἐργάζηται πρὸς βελτίωσιν αὐτῆς. Τὴν σήμερον ἐν Γερμανίᾳ ἐβελτιώθησαν πολλὰ κακῶς ἔχοντα ὡς πρὸς τὴν πολυμελῆ ἀνάπτυξιν καὶ μόρφωσιν τῶν παίδων.

Κατὰ πρῶτον ὁ Αὐτοκράτωρ συνέτεμε τὰς ὥρας τῆς διδασκαλίας καὶ ἐνεθάρρυνε τὰ παιγνίδια, τὸ κολύμβημα, τὸ ἐπὶ τοῦ πάγου ὀλίσθημα διὰ παγοπεδίλων, τὴν σφαιροβολίαν (futbol) καὶ ἄλλα παιγνίδια ἐνισχύοντα τὸ σῶμα. Τὴν αὐτὴν μέθοδον οὗτος ἐφαρμόζει καὶ ἐν τῇ ἀνατροφῇ τῶν τέκνων του· κατ' ἀρχὰς ἐξασκεῖ τὸ σῶμα αὐτῶν, ἔπειτα δὲ προσπαθεῖ νὰ δώσῃ εἰς αὐτὰ τὰς διαφόρους ὠφελίμους γνώσεις.

Οἱ βασιλόπαιδες διδάσκονται, ἐκτὸς τῆς μητρικῆς των γλώσσης, τὴν Ἀγγλικὴν καὶ Γαλλικήν. Ἐκτὸς τούτου ἰδιαιτέρας προσοχῆς ἐφιστᾶται εἰς τὴν γερμανικὴν ἱστορίαν καὶ τὴν γεωγραφίαν τῆς πατρίδος των.

Ἡ δὲ Αὐτοκράτειρα συνηθίζει αὐτὰ εἰς τὴν οἰκιακὴν ἐργασίαν καὶ προσπαθεῖ (ἐπιτυγχάνουσα πολλάκις) νὰ ποιήσῃ αὐτὰ ταπεινά, φειδωλὰ καὶ εὐάγωγα.

Τὸ δυσχερέστατον μέρος τῆς ἀνατροφῆς δι' ἕνα πρίγκηπα εἶναι νὰ γίνῃ οὗτος εἰλικρινὴς καὶ πρᾷος ἐν ταῖς σχέσεσιν αὐτοῦ πρὸς τοὺς λοιπούς. Ὅταν ἕκαστος προσφωνῇ τὸν μικρὸν πρίγκηπα διὰ τοῦ «Ἡ Ὑμετέρα Αὐτοκρατορικὴ Ὑψηλότης» ὑπάρχει φόβος μὴ ὁ πρίγκηψ γίνει ἀγέρωχος καὶ φορτικὸς εἰς τοὺς ὑπηκόους του.

Ὁ Αὐτοκράτωρ ὡς πρὸς τοῦτο τελείως ἀνέθρεψε τὰ τέκνα του, τὰ ὁποῖα εἶναι ἐλεύθεροι πολῖται. Ὅταν συναντήσωσι ξένους προσφωνοῦσιν αὐτοὺς μειλιχίως καὶ ἀπαντῶσιν ἐναργῶς. ἑνὶ λόγῳ, ὁμοιάζουσι πρὸς τὸν πατέρα των, ὅστις ἀποφεύγει πᾶσαν ὑπόκρισιν καὶ ὑψηλοφροσύνην ἐν ταῖς σχέσεσί του πρὸς τοὺς λοιποὺς ἀνθρώπους καὶ ἐσυνήθισε νὰ ᾖ καταδεκτικός, προσηνὴς καὶ κοινωνικός. Κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας πολλοὶ γονεῖς ἀνατρέφουσι τὰ τέκνα των καὶ τὴν σήμερον θὰ παρατηρήσητε μεγάλην διαφορὰν παρὰ τῇ νεολαίᾳ τῆς Γερμανίας. Ὁ Αὐτοκράτωρ Γουλιέλμος εἶναι φιλόστοργος πατὴρ καὶ σοφὸς κυβερνήτης.

ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΓΙΓΑΝΤΙΑΙΑ ΧΕΛΩΝΗ

Ἐν μιᾷ συνεδρίᾳ τῆς ἐν Παρισίοις Ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν ὁ Ζοσιὲ παρουσίασε μίαν σπανίαν ζῶσαν χελώνην κομισθεῖσαν ἐκ τῶν Ἐσμοντείων νήσων πρὸς βορρᾶν τῆς Μαδαγασκάρης, ἔχουσαν βάρος 640 λιτρῶν, θώρακα 13,2 ποδ. τὴν περιφέρειαν καὶ 5,18 ποδ. τὸ μῆκος. Ὁ Ζοσιὲ θεωρεῖ αὐτὴν ὡς τὸ τελευταῖον ζῶον ἐκ τοῦ ἐκλείποντος εἴδους testudo Daudini. ταύτην εὗρον ὁμοῦ μετ' ἑτέρας ἀποθανούσης ἐν ἑνὶ ἕλει τῶν μνησθεισῶν νήσων, ἐκ τῶν ὁποίων μετέφερον αὐτὴν εἰς τὴν νῆσον τοῦ Μαυρικίου. Αἱ γιγαντιαῖαι αὗται χελῶναι τοῦ Ἰνδικοῦ ὠκεανοῦ εἶναι ζῶα λίαν καταδιωκόμενα ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων· ἤδη περὶ τὸ τέλος τοῦ ιζ' αἰῶνος ἐπὶ τῆς νήσου Ροδρηγέτση ἔζων τόσον πολλαὶ ἐκ τούτων τῶν μεγάλων χελωνῶν, ὥστε, ὡς ἀνέφερεν εἰς περιηγητής, οἱ ἄνθρωποι δὲν εὕρισκον τοπον νὰ ζήσωσιν. Ἐπειδὴ ἐπὶ τῆς νήσου τοῦ Μαυρικίου δὲν ὑπῆρχον κτήνη, ἀπεστέλλοντο ἐκεῖ καθ' ἑκατοντάδας πρὸς τροφὴν τῶν κατοίκων, ὥστε ἐντὸς 18 μηνῶν ἐσφάγησαν 30,000 χελῶναι. Τὰ ἀνυπεράσπιστα ταῦτα ζῶα δὲν ἠδύναντο νὰ ἐναντιωθῶσι καὶ ἤρξαντο νὰ ἐκλείπωσιν, ἕως οὗ ἐπὶ τέλους, ἔμεινεν αὕτη μόνον ἡ χελώνη καὶ μία ἄλλη ἄλλου εἴδους· ἡ τελευταῖα συλληφθεῖσα τῷ 1810 ὑπὸ Γάλλων στρατιωτῶν ἐτέθη ἐντὸς κλωβοῦ καὶ ἐτέθη ἐν τῷ στρατῶνι ἐν Πὸρτ Λουὴ ὅπου ζῇ μέχρι τῆς σήμερον· ἡ χελώνη αὕτη εἶναι περίπου 200 ἐτῶν.

Ο ΟΙΚΟΔΟΜΗΤΙΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΤΩΝ ΧΕΙΡΩΝΑΚΤΩΝ ΕΝ ΔΑΝΙΑ

Αἱ πτωχαὶ τάξεις τοῦ πληθυσμοῦ τὰ πάνδεινα ὑποφέρουσιν ἄτε μὴ δυνάμεναι ἔχειν ὑγιᾶ κατοικίαν, ἰδίᾳ ἐν ταῖς πόλεσι, ἔνθα κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον αι καλαὶ κατοικίαι ἀκριβαὶ καὶ αἱ πτωχαὶ τάξεις ἀναγκάζονται νὰ προσφεύγωσιν εἰς τὰ ὑγρὰ ὑπόγεια ἢ ὑπὸ τὴν στέγην τῶν ὑψηλῶν καὶ μεγάλων οἰκιῶν. Ἕνεκα τούτου, ὡς εἷς σπουδαῖος ὅρος τῆς βελτιώσεως καὶ τῆς ἀνακουφίσεως τοῦ βίου τῶν πενεστάτων τάξεων καὶ τοῦ ἐργατικοῦ πληθυσμοῦ παρίσταται ἡ ἀνέγερσις καταλλήλων, ὑγιῶν καὶ εὐθηνῶν κατοικιῶν. Ἐν Δανίᾳ, πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐμορφώθησαν ἑταιρίαι ἐν διαφόροις πόλεσι καὶ μία ἐξ αὐτῶν ἀναπτύσσει τὴν δραστηριότητά της ἐν Κοπενχάγῃ, ἱδρυθεῖσα ὑπὸ τῶν ἀντιπροσώπων ἐκείνων τῶν τάξεων τοῦ λαοῦ εἰς τὸν ὁποῖον αὕτη ὀφείλει νὰ παράσχῃ τὴν ἐπικουρίαν της. Ἡ ἑταιρία αὕτη τιτλοφορουμένη «οἰκοδομητικὸς σύνδεσμος τῶν χειρονακτῶν», ἤδη συνέστησεν ἑαυτὴν τῷ δημοσίῳ διὰ τῆς ἀποτελεσματικῆς καὶ τῆς ὠφελίμου ἐνεργείας της βασιζομένης ἐπὶ τῆς ἰδέας τῆς ἀλληλοβοηθείας. Ὁ σύνδεσμος οὗτος ἐσχηματίσθη τῇ πρωτοβουλίᾳ ἑνὸς ἰατροῦ ἐκ Κοπενχάγεν, ὅστις ἀπήγγειλε λόγον κατ' Ὀκτώβριον τοῦ 1895 ἔν τισι συνάξει τῶν χειρωνακτῶν περὶ τῆς ὠφελείας τῶν εὐθηνῶν οἰκημάτων καὶ περὶ τῆς κατασκευῆς ἐπὶ τούτῳ τῷ σκοπῷ μικρῶν δυορώφων οἰκιῶν ἐν τοῖς ὁποίοις νὰ ζῶσιν ὀλίγαι τινὲς οἰκογένειαι. Ὁ λόγος οὗτος παρήγαγε τοιαύτην ἐντύπωσιν ἐπὶ τῶν θεατῶν, ὥστε οἱ ἐργάται ἀμέσως συνεκάλεσαν πολυάριθμον συλλαλητήριον εἰς τὸ ὁποῖον προσεκάλεσαν καὶ τὸν ρηθέντα ἰατρὸν Ουλρίχον ὅπως συσκεφθῶσι περὶ τοῦ σχεδίου του καὶ ἀμέσως ἀπεφάσισαν νὰ ἱδρύσωσιν «οἰκοδομητικὸν σύνδεσμον» ἐκλέξαντες τὸν ἰατρὸν Ουλρίχον ὡς ὑποπρόεδρον.

Κατ' ἀρχάς, ὡς ἐνόητον, ἡ κατασκευὴ τῶν οἴκων κατὰ τὸ σχέδιον τῶν διαφόρων ἀγγλικῶν συνεταιρισμῶν ἔβαινε λίαν βραδέως, τὸ ὁποῖον τελείως ἐξηγεῖται ἐκ τοῦ ἀσημάντου τῶν εἰσφορῶν τῶν μελῶν, αἵτινες τότε ἀπετέλουν τὴν μόνην πηγὴν τῶν προσοδων. Κατὰ τὴν ἐγγραφὴν εἰς τὸν σύνδεσμον ἐφάπαξ ἐπλήρωνον 2 κορόνας (περὶ τὰ 6 φράγκα) ἔπειτα δέ, καθ' ἑκάστην ἑβδομάδα τὸ ἐγγραφὲν εἰς τούτου τὸν σύνδεσμον μέλος εἰσέφερε ἐπὶ δέκα ἔτη περὶ τὸ ἥμισυ φράγκον. Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ εὐεργετήσωσιν ἠδύναντο νὰ εἰσφέρωσι περισσότερα. Τὸ συναχθὲν ποσὸν διὰ τῶν εἰσφορῶν ηὐξάνετο διὰ τῶν χρημάτων τῶν λαμβανομένων ἐπὶ τόκῳ καὶ ἐπὶ ἐνεχείρῳ τῶν ἤδη κτισθέντων οἴκων καὶ ἐκ τῆς πωλήσεως τῶν ἀνεγερθέντων οἴκων εἰς τὰ μέλη εἰς τὰ ὁποῖα ἐπωλοῦντο οἱ οἶκοι διὰ λαχνοῦ μετὰ τὴν παρέλευσιν δέκα ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τοῦ συνδέσμου. Ὁ σύνδεσμος οὗτος ἤδη λειτουργεῖ ἀπὸ τριάκοντα ἐτῶν καὶ ὡς φαίνεται ἐκ τῶν λογοδοσιῶν, κατὰ τὴν πρώτην δεκαετίαν, οὗτος κατεσκεύασε κατὰ μέσον ὅρον καθ' ἕκαστον ἔτος ἀνὰ 16 οἴκους, κατὰ τὴν δευτέραν δεκαετίαν,—ἀνὰ 40 οἴκους κατ' ἔτος κατὰ δὲ τὴν τελευταῖαν δεκαετίαν κατ' ἔτος κατεσκεύασε 1,016 οἰκίας ἐκ τῶν ὁποίων ὑπὲρ τὸ ἥμισυ μετέβησαν εἰς τὴν ἰδιοκτησίαν τῶν μελῶν τοῦ συνδέσμου. Ἐν ταῖς πλείσταις οἰκίαις ὑπάρχουσι δύο τμήματα ἐκ δύο δωματίων καὶ μαγειρίου καὶ ἑνὸς ἢ δύο δωματίων ὑπὸ τὴν στέγην. Ἐν ἑκάστῃ οἰκίᾳ ὑπάρχουσι ἄπο-

θῆκαι καὶ ὑπόγεια. Ὑπάρχουσιν ὅμως καὶ οἰκίαι μεγαλείτεραι, ἔχουσαι τμήματα ἐκ 3 ἢ τεσσάρων δωματίων. Αἱ οἰκίαι πωλοῦνται διὰ λαχνοῦ, ἀλλὰ μόνον εἰς τὰ μέλη τὰ ὁποῖα διατελοῦσιν ἐν τῷ συνδέσμῳ ἐπὶ ἥμισυ ἔτος καὶ εἰσέφερον οὐχὶ ὀλιγώτερον τῶν 20 κρονῶν. Οἱ ὅροι τῆς ἐξοφλήσεως εἶναι λίαν εὐχερεῖς; τὸ μέλος κατ' ἔτος ἀποτίει μόνον ἓν μέρος τῆς ἀξίας τοῦ οἴκου, ὥστε οὗτος κοστίσας εἰς τὸν σύνδεσμον 7,394 γίνεται τελεία ἰδιοκτησία τοῦ μέλους μετὰ 27 ἔτη ἀντὶ ἐτησίας εἰσφορᾶς 50 κρονῶν (150 φράγκων).

ΙΝΔΙΚΟΣ ΜΥΘΟΣ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΓΩΓΗΣ ΤΟΥ ΑΝΔΡΟΣ

Ὁ παντοδύναμος Μεγαδέβας δημιουργήσας τὸν κόσμον κατῆλθεν εἰς τὴν γῆν ὅπως χαρῇ τὰ πλάσματα τῶν χειρῶν του. Ἡ ἔλευσις αὐτοῦ παρήγαγε θερμὸν ἀέρα. Τὰ δένδρα ἔκλινον τὰς κορυφάς των καὶ ἤνθησαν τὰ λευκὰ κρῖνα. Ὁ Μεγαδέβας ἀπέκοψε ἓν κρῖνον καὶ τὸ ἔρριψεν εἰς τὴν θάλασσαν. Ὁ ἄνεμος ἐθόλωσε τὸ ὕδωρ καὶ ἐκάλυψε τὸ κρῖνον διὰ λευκοῦ ἀφροῦ. Ἀμέσως ἐν τῷ ἀφρῷ ἤνθησεν ἡ γυνὴ—τρυφερὰ ὡς τὸ κρῖνον, ἐλαφρὰ ὡς ὁ ἀὴρ, εὐμετάβλητος ὡς ἡ θάλασσα καὶ ἐφήμερος ὡς ὁ ἀφρός.

Ἡ γυνὴ ἐν πρώτοις ἠτένισεν εἰς τὸ ὕδωρ καὶ ἐφώνησεν.

—Πόσον εἶμαι ὡραία!

Ἔπειτα παρετήρησεν εἰς τὰ πέριξ καὶ εἶπε.

—Πόσον ὡραῖος εἶναι ὁ κόσμος.

Ἡ γυνὴ ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ ὕδατος ἐπὶ τῆς παραλίας ἀδιάβροχος, (ἔκτοτε αἱ γυναῖκες ἐξέρχονται πάντοτε ἀδιάβροχοι ἐκ τοῦ ὕδατος). Τὰ ἄνθη ἰδόντα τοῦτο τὸ πλάσμα ἤνθησαν ἐπὶ τῆς γῆς ἐκ δὲ τοῦ οὐρανοῦ ἠτένισαν ἑκατομμύρια περιέργων ὀφθαλμῶν, οὗτοι ἐξήστραψαν ἐκ τῆς χαρᾶς. Ἔκτοτε σπινθηροβολοῦσι τὰ οὐράνια σώματα. Ἀλλ' ἡ Ἀφροδίτη ἐξήφθη ὑπὸ τῆς ὀργῆς καὶ διὰ τοῦτο λάμπει φωτεινότερον τῶν λοιπῶν.

Ἡ γυνὴ περιεπάτει ἐντὸς τῶν ὡραίων δασῶν καὶ λειμόνων καὶ τὰ πάντα ἐσίγων καὶ κατεθέλγοντο ὑπ' αὐτῆς. Τοῦτο ἐστενοχώρησε τὴν γυναῖκα ἡ ὁποία ἔκραξε:

—Μεγαδέβα! Μὲ ἐδημιούργησας ὡραίαν. Πάντες καταθέλγονται ὑπ' ἐμοῦ ἀλλ' ἐμὲ δὲν ἐφιστῶ προσοχὴν εἰς τὸν θαυμασμόν των.

Ὁ Μεγαδέβας εἰσακούσας ταύτην τὴν παράκλησιν ἐδημιούργησε πολλὰ πτηνά. Τὰ πτηνὰ ἦδον θελκτικὰ ἄσματα περὶ τῆς ὡραιότητος τῆς γυναικός. Αὕτη ἤκουεν καὶ ἐγέλα. Ἀλλὰ μετὰ μίαν ἡμέραν ἐκορέσθη καὶ ἐκ ταύτης τῆς εὐχαριστήσεως.

—Μεγαδέβα, ἐφώνησεν αὕτη. Τὰ πτηνὰ ἄδουσί μοι θελκτικὰ ἄσματα ἐξυμνοῦντα τὴν καλλονήν μου. Ἀλλὰ εἰς τί μοι χρησιμεύει αὕτη ἡ ὡραιότης, ὅταν οὐδεὶς πλησιάζῃ εἰς ἐμέ, οὐδεὶς με θωπεύει.

Τότε ὁ Ὕψιστος ἐδημιούργησεν ἓν ὡραῖον ὄφιν ὅστις ἐπλησίασε καὶ ἐθώπευε τὴν γυναῖκα. Μέχρι μεσημβρίας ἡ γυνὴ διέμενεν εὐχαριστημένη, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα πάλιν ἐστενεχωρήθη καὶ ἐφώνησεν.

—Αχ, ἐὰν ἤμην τόσον ὡραία, οἱ ἄλλοι θὰ προσεπάθουν νὰ μὲ μιμῶνται. Πιθανῶς δὲν εἶμαι τόσον ὡραία.

Ὁ Μεγαδέβας ὅπως ἱκανοποιήσῃ τὴν γυναῖκα ἐδημιούργησε τὸν πίθηκα. ὅστις ἐμιμεῖτο πᾶσαν κίνησιν αὐτῆς καὶ ἡ γυνὴ ἐπὶ ἓξ ὥρας ἦτο εὐχαριστημένη. Ἔπειτα πάλιν αὕτη ἐφώνησε μετὰ δακρύων εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

—Εἶμαι τόσον ὡραία, τόσον καλὴ μὲ ἐξυμνοῦσι, καὶ μὲ χαιρετοῦσι· θαυμάζουσί με καὶ μὲ ζηλεύουσιν, ὥστε ἀρχίζω νὰ φοβοῦμαι. Τίς δὲ θὰ δυνηθῇ νὰ μὲ ὑπερασπίσῃ, ἄν τις ἐκ φθόνου ζητήσῃ νά με κακοποιήσῃ.

Ὁ Μεγαδέβας ἐδημιούργησεν ἓν ἰσχυρὸν λέοντα ὅστις ἐφύλαττεν αὐτὴν, ἀλλ' αὐτὴ ἐπὶ τρεῖς μόνον ὥρας ἦτο εὐχαριστημένη ἔπειτα δὲ ἐφώνησεν.

Εἶμαι ὡραιοτάτη. Μὲ θωπεύουσι, ἐγὼ δὲ δὲν δύναμαι νὰ θωπεύσω τινά. Δὲν δύναμαι νὰ ἀγαπῶ τὸν μέγαν καὶ τὸν τρομερὸν ὄφιν ἐκ τοῦ ὁποίου φοβοῦμαι.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐνεφανίσθη πρὸ τῆς γυναικὸς εἷς κύων.

Αχ πόσον ὡραῖον ζῶον, ἐφώνησεν αὕτη καὶ ἤρχισε νὰ τὸν θωπεύῃ. Πόσον ἀγαπῶ τὸν κύνα.

Τώρα αὕτη ἤδη εἶχε τὰ πάντα καὶ περὶ οὐδενὸς ἄλλου παρεκάλει. Μίαν ἡμέραν αὕτη ὠργίσθη καὶ ὅπως βγάλῃ τὸν θυμόν της ἔδειρε τὸν κύνα, ὅστις ὑλάκτησε καὶ ἔφυγεν, ἐπάτησεν ἐπὶ τοῦ ὄφεως, ὅστις ἕρπων ἀπεμακρύνθη. Καὶ ὁ πίθηκος καὶ τὰ πτηνὰ ἔφυγον, ὅταν ὀργίλως τὰ ὡμίλησε.

—Ω εἶμαι δυστυχής. Ἐφώνησεν ἡ γυνὴ—μὲ θωπεύουσι, μὲ ἐπαινοῦσιν ὅταν ἔχω διάθεσιν καὶ ἅπαντες φεύγουσιν ὅταν ὀργίζωμαι. Εἶμαι μόνη ὦ παντοδύναμε Θεέ. Διὰ τελευταίαν φορὰν σὲ παρακαλῶ δός μοι τοιοῦτο ὄν ἐπὶ τοῦ ὁποίου νὰ δύναμαι νὰ ἐκχέω τὸν θυμόν μου καὶ τὸ ὁποῖον δὲν θὰ ἀποφασίσῃ νὰ με ἐκφύγῃ, ὅταν ὀργισθῶ, τὸ ὁποῖον μεθ' ὑπομονῆς νὰ ὑποφέρῃ τὰ κτυπήματά μου. Ὁ Μεγαδέβας ἐσκέφθη καὶ ἐδημιούργησε τὸν ἄνδρα.

Τύποις ΑΣΤΡΑΠΗΣ ὁδὸς Βορέου 13.